

rozsévač

marec/březen
2018
ročník 87

3

rozsievač

Časopis Bratskej jednoty baptistov pre šírenie Dobrej správy

VÁŠNIVÁ SPIRITUALITA

„Duchom vrúcim slúžili nášmu Pánovi“ (R 12, 11).

Vrúcna zbožnosť

Jsi z Boha nadšen?

Unie Kompas běží již 20 let

Spievali sme v Budapešti

(Pred)vianočné koncerty bratislavského spevokolu na domácej pôde v modlitebni BJB Bratislava - Palisády sú už desaťročia tradíciou a kvôli veľkému záujmu sa ostatné dva roky konali dva koncerty.

Popri tejto tradícii vianočných a veľkonočných koncertov sa začína aj tradícia, že generálka na premiéru koncertu sa uskutočňuje v inom meste a niekedy aj v inej krajine. Tak sa stalo, že minulý rok sa generálka na premiéru veľkonočného koncertu udiala v zbere Albertirsa v Maďarsku. Dobrý chýr o koncerte sa rozšíril, a tak sme dostali pozvanie, aby sme prišli a poslúžili generálkou vianočného koncertu v zbere Kispest.

V nedeľu ráno 10. decembra sa preto asi štyridsať spevákov a ďalších účastníkov vybralo autobusom do Budapešti. Nechali sme si časovú rezervu, ktorá sa ukázala ako prezieravá.

Prišli sme do Budapešti včas, našli sme na správnej ulici aj číslo, kde mala byť modlitebňa, ale žiadna tam nebola. Boli sme totiž v inom obvode mesta. Nepredpokladali sme, že v hlavnom meste Maďarska sú v rôznych obvodoch ulice s rovnakým názvom. Nakoniec sme trafili

Pri soche Sv. Štefana na hrade

Bdelé očakávanie na Kristov príchod. Základom jeho kázne bol text z Lk 21, 34-36. Po zhromaždení sme mohli prežiť chvíle v spoločenstve s bratmi a sestrami z miestneho zboru pri spoločnom obede.

Popoludní nám pripravili dvojhodinovú prehliadku mesta, ktorou nás sprevádzala profesionálna turistická sprievodkyňa, členka zboru sestra Kinga Tittel, ktorá je aj autorkou nového pútavého sprievodcu Budapešťou.

Ján Szöllös
a Kálmán Mészáros

ešte včas na správne miesto, kde nás veľmi milo privítali bratia a sestry z miestneho zboru. Adventné zhromaždenie viedol miestny kazateľ brat Dr. Kálmán Mészáros, ktorý je aj profesorom histórie. Nezabudol pripomenúť, že sme prišli z koronovaného mesta uhorských kráľov.

Vďační za Božie požehnanie, ktoré sme mohli aj počas tejto cesty a služby prijať, sme sa večer vrátili do Bratislavy. Záznam adventného zhromaždenia s koncertom v zbere Kispest si môžete pozrieť na: <https://www.youtube.com/watch?v=uQu-lqZvjgX0&feature=em-uploademail> Ak máte záujem pozvať bratislavský spevokol na generálku pred veľkonočným koncertom do vášho mesta, tak sa ozvite bratovi dirigentovi Slávovi Kráľovi.

-js-

Spevokol a orchester poslúžil v dvoch blokoch krásnymi vianočnými piesňami, ktoré si mohli prítomní „vychutnať“ nielen hudobne, ale aj obsahovo vďaka projekcii maďarského prekladu slovenských textov piesní. Božím slovom slúžil brat kazateľ Ján Szöllös na tému

Obsah

Spievali sme v Budapešti.....	2
Vrúcna zbožnosť (vášnivá spiritualita).....	3
Jsi z Boha nadšen?.....	4
Máte doma modlitebnu?.....	5
Kam sme sa posunuli.....	6
Keď sa modlíte, nehovorte prázdne slová...7	
Nadšenie	
Čo s návodom pre život?.....	8
Jarní snění	
Slúžte s chuťou ako Pánovi.....	9
Pravda je nesmrteľná.....	10
Pozvánka.....	11
Stredneční modlitby „chlapů“	
Každý z nás má svoj príbeh	
Unie Kompas beží již 20 let!.....	12
Luboš Hlavsa.....	13
S autorom Narnie na Mars a späť.....	14
Nejenže jsi žádoucí, jsi přímo nezbytný!	
Za bratom Vladimírom Stupkom.....	15
Rozlúčka s Vladkom Stupkom	
Moja reakcia na články.....	16
Dni Božej milosti.....	17
Čriepky spod Tatier	
Dve cesty.....	18
2 % pre štart výstavby Domova dôchodcov BJB v Bernolákove	
Inzercia a redakčné oznamy	
Jenni Entrican – prezidentka EBF	19
Neego Rimmel – viceprezident EBF	
Zdena Garajová: Probsa v pokušení.....	20

rozsievateľ • rozsievateľ

Časopis Bratskej jednoty baptistov pre šírenie Dobrej správy

Predseda Redakčnej rady: Ján Szöllös
Šéfredaktorka: Marie Horáčková
Redakčná rada: S. Baláž, D. Jersáková, M. Jersák, M. Kešjarová, E. Pribulová, L. Podobná
Grafická koncepcia časopisu: Ján Boggero
Jazyková a redakčná úprava: J. Cihová, M. Horáčková, I. Kultová, L. Miklošová, E. Pribulová
Redakcia a administrácia: Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava, tel./fax +421 902 815 188. E-mail: rozsievac@baptist.sk
Vychádza 11-krát do roka.

Cena výtlačku: Odberatelia v SR: predplatné 14,50 € na rok (cena jedného výtlačku 1,45 €) + poštovné, prvopredplatitelia majú počas celého roka zľavu 50 % na predplatnom (nie na poštovnom). Poštovné - zboru: 3,-€ za kus a rok, jednotlivci: 5,6 € za kus a rok

Odberatelia v ČR: Predplatné 370 Kč (cena jedného výtisku 37,-Kč) + poštovné, prvopredplatitelia majú počas celého roka zľavu 50 % na predplatnom (nie na poštovnom). Poštovné - zboru: 102,- Kč na kus a rok, jednotlivci: 37,- Kč + 252,- poštovné za kus a rok.

Zahraniční odberatelia: predplatné 14,50 €, poštovné 29 €. SR: IBAN: SK35 0900 0000 0000 1148 9120, do poznámky napísať meno odberateľa. Var. symbol: 888, ČR: Česká spořitelna Praha, č.ú. 63112309/0800, var. symbol 911 840

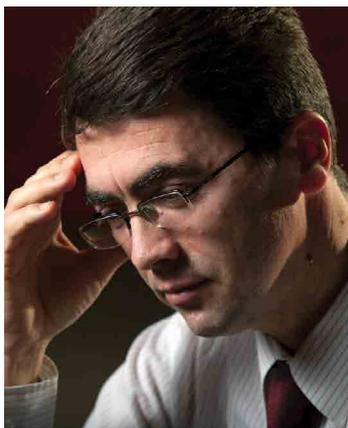
Platby zo zahraničia: Názov účtu: Rozsievateľ – časopis Brat. jed. baptistov Súľovská 2, 82105 Bratislava, Slovenská republika, číslo účtu: 0011489120, Kód banky: 0900 S.V.I.F.T.: GIBASKBX Clearing: SLSP SC REUTERS: SVBR, SVBS, SVBT, SVBU, IBAN SK 35 0900 0000 0000 1148 9120

Objednávky: ČR: BJB, Výkonný výbor v ČR, Na Topolce 14, 140 00 Praha 4; SR: Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava

Uzávierka obsahu čísla 3/2018: 15. 2. 2018

Výroba: tlačiareň Weltprint, s. r. o., Bratislava, náklad 1300 ks. ISSN 02316919 – MK SR 699/92

Pozn.: Nie všetky uverejnené články vyjadrujú názor redakcie.

Darko Kraljik

čtenstvách potrebujeme pestovať vrúcnu zbožnosť či vášnivú spiritualitu; šíriť okolo seba ducha nadšenia, radosti a zanietenia. Veď platí: ak nehoriš – iných nezapáliš. Výskumy, zaoberajúce sa duchovným rastom cirkvi, ale aj naša skúsenosť, pouka-

Vrúcna zbožnosť (vášnivá spiritualita)

zujú na to, že rast cirkvi nezávisí primárne od zamerania zborového spoločenstva, resp. či je „charizmatický“ alebo „tradičný“. Jedna zo základných skutočností, ktorá určuje rast zboru, je „zapálenosť“ veriacich v Krista. Tam, kde sú kresťania zanietení pre Pána, kde svoju vieru v Krista prežívajú s radosťou a nadšením, kde je viditeľná „vrúcna zbožnosť“ či vášnivá spiritualita, tam zbor rastie. Veď všetci sa dobre cítime tam, kde vidíme, že v živote veriacich je radosť Pánova, že sú nadšení, že majú horlivosť pre Božie veci ... Takáto vášeň a nadšenie pre Pána a jeho dielo vychádza zo správneho biblického modelu služby a zbožnosti, ktorého východiskom nie je autorita (zlý sluha), ale identita (dobrý sluha) (Mt 25,14–30). Motívom života viery i

služby nie je strach a povinnosť, ale láska ku Spasiteľovi a presvedčenie o tom, kým som v Kristovi Ježišovi. Je také nádherné a oslobodzujúce vedieť, že všetko som v Kristovi už dostal, že už teraz som z milosti prijatý, mám to potvrdené v Božom slove a svedectvom Ducha (Rm 8, 16–17).

Preto chcem zodpovedne, ale s radosťou a nadšením stáť v službe Tomu, ktorý za mňa zomrel a vstal z mŕtvych (2 Kor 5, 15), aby bola autorita, sláva, veľba a moc Kristova viditeľná v mojom živote.

Toto nie je nejaké lacné nadšenie, ale skutočná zapálenosť, nadšenie, ktoré vychádza z vnútra človeka a je dokladom vrúcneho vzťahu človeka s Pánom Ježišom Kristom. Nadšenie pre vieru a život viery ide takmer vždy ruka v ruku s nadšením pre zborové spoločenstvo a pre službu, ku ktorej ma Pán povoláva.

Keď sa zo života cirkvi Kristovej vytráca tá prvá láska, nadšenie a zanietenie, tak Pán svojim Slovom a mocou Ducha prebúdzá svoju cirkev a volá ju k obnove radosti a nadšenia (Zj 2, 4). Keďže Pán Ježiš povedal, že v období konca ochladne láska mnohých ľudí v cirkvi (Mt 24, 12), je možné, že okrem iného naráža práve na stratu radosti, vrúcnosti, nadšenia a zanietenia pre Krista a jeho službu.

Preto sa modlím, aby nám náš Spasiteľ dal milosť, aby sme v našej generácii boli ľuďmi viery, ktorí mu slúžime bez strachu (Lk 1, 74); aby radosť zo spásy a nadšenie v službe Pánovej bola našou silou (Neh 8, 10); aby oheň našej viery v Spasiteľa Ježiša Krista bol zapálený ešte v srdciach mnohých ľudí.

*...aby sme ako učeníci
nášho Spasiteľa Ježiša
Krista „duchom vrúcim
slúžili nášmu Pánovi“
(Rm 12, 11)*

Jsi z Boha nadšen?

„V horlivosti neochabujte, buďte vroucího ducha, služte Pánu“ (Ř 12, 11).

„Toužíme jen, aby na každém z vás bylo vidět neutuchající horlivost až do konce, kdy se naplní naše naděje“ (Židům 6, 11).

Vroucí duch. Zapálená víra, vroucí zbožnost a duchovní nadšení. To vše je o horlivosti, zápalu, entuziasmu, o zaujetí a elánu. Jde o vroucí zbožnost, ne o extáze, ani o stavy, kdy člověk neví, co dělá. Nemluví dnes o stavech člověka, kdy v duchovní extázi dělá cirkus a někdo to vidí a právem si klepe na hlavu, a říká: „Co to je, jsou normální?“ Boží Duch nás zve k tomu, být normálními lidmi, ve smyslu chování, a i když nás naplní, nedělá z nás divné lidi, kteří se chovají jako bez rozumu. Být plní Ducha svatého podle Písma z Ef 5, 19 neznamená extáze, extrémní mluvení v jazycích, ani padání na zem, ani jiné nenormální chování. Pokud mám odpovědět, co znamená plnost Ducha svatého z Bible, pak se podívejme do kontextu a zjistíme, že znamená minimálně 5 věcí: **Chválit Boha z celého srdce, srdce naplněné vděčností, poddanost, pokorné srdce a srdce plné lásky.** Když nás Duch Boží naplní, naplňuje nás AGAPE – Boží láska! Naše srdce zapálí Boží láska, a proto jsme nadšení, horliví, věrní a dychtiví sloužit. O tom dnes chci mluvit. O takovém zápalu Boha chválit za všech okolností, o srdci, které je naplněné Božím Duchem. Kdo jiný na světě má být nadšený, než ten, kdo prožil odpuštění hříchů, byl spasen a má věčný život? Existují větší zkušenosti? Nejsou to dostatečné důvody, aby křesťané byli radostní lidé a prožívali svou víru s vděčností a horlivostí? Proč někdy chodíme po světě, jakoby Kristus nevstal z mrtvých a nebyl naším Pánem? To je potom náš problém! Proč někdy naše tvář nedává jasné svědectví lidem kolem, že jsme syny a dcerami Krále, a že v Kristu jsme našli všechny poklady světa? Odpověď je, že v horlivosti ochabujeme a nejsme vroucího ducha. Někdy dopustíme, aby starosti tohoto světa zadusily radostného ducha Božího. Duchovní obnova v tomto smyslu potom znamená, že Bůh nás chce proměnit, aby-

chom denně žili v radosti s Ním. Ano, o tomto zápalu mluvím. O něm psal Pavel (když byl ve vězení) v dopisu o radosti Filipským 4, 4. Povzbudil je slovy: **„Radujte se v Pánu vždycky, znovu říkám, radujte se!“** Stejně nadšený apoštol napsal Galatským i nám toto: **„Kam se podělo to vaše nadšení?“ (4, 15).** Jinými slovy: „Proč už nehoříte? Kde je vaše horlivost, vypařila se jako ranní rosa?“ Oni si Pavla tak cenili, že by mu dali vlastní oči, kdyby to bylo možné. A teď? Není to slovo i pro nás? „Kam se podělo vaše nadšení? Co vás zchladilo?“

Zdravý sbor je sborem lidí, kteří jsou nadšení z Boha, jsou horliví pro jeho službu, zapálení se o svou víru podělit s druhými.

Bůh nás povolal z šedi života k životu radostnému poznáváním Krista. A protože se nám dostalo tolik milosti a požehnání, nemůžeme jinak, než z toho být nadšení.

Co je duchovní nadšení?

„Vaše horlivost ať nikdy nezvadne, uchovávejte si duchovní záři, služte Pánu“ (Ř 12, 11). „Je lepší být žhavým uhlíkem než mocnou slójí studeného uhlí“ (Anonym).

Duchovní nadšení je vlastnost zdravého rostoucího sboru všude ve světě. Lidé v rostoucích sborech neprojevují svou víru vroucím způsobem proto, že tyto sbory rostou, ale tyto sbory rostou, protože v nich jsou zapálení křesťané. Duchovní nadšení - to nejsou jen emoce, prožitky. Nemyslím, že vše, co děláme ve sboru, má nutně zasáhnout naše emoce. To není duchovní fanatismus. **Cíl zdravého sboru není zažít další prožitek, ale prožít ZMĚNU.** Ve zdravém sboru musí bohoslužba jako celek zasáhnout nejen hlavu, ale i srdce. Dobré kázání je slovo, které zasáhne oboje: Srdce i hlavu. Když se zaměříme jen na srdce, naše příběhy a zkušenosti mohou lidem způsobit, že prožijí duchovně emocionální zážitek, ale pokud nezasáhlo i hlavu - aby se pro to i rozhodli, všechno rychle

vyrchá jako otevřená minerálka. Cesta od emocionálního vytržení k lhostejnosti je velmi krátká, pokud chybí rozhodnutí vůle. Takže ano: I tady platí slovo rovnováha:

Hlava, srdce a vůle.

„Cvičení těla je užitečné pro málo věcí, avšak zbožnost je užitečná pro všechno a má zaslíbení pro život nynější i budoucí.

Věřohodné je to slovo a zaslouží si plného souhlasu“ (1 Tm 4, 8). Není důležitý způsob vyjadřování zbožnosti. Důležitá je skutečnost, že víra je prožívána s oddaností, zápallem a nadšením.

Podle čeho poznáme duchovní nadšení?

Tato kvalitní vlastnost se dá dobře posoudit podle modlitebního života, nadšení a radosti křesťanů v daném společenství. Je velmi důležité, zda modlitba, čtení Bible, je pro členy sboru „inspirující zkušeností“. Christian Schwarz ve své knize „Přirozený růst církve“ píše: *„Tato vlastnost byla v minulosti často předmětem kritiky: „Pouhé nadšení ještě neznamená, že člověk je věrný pravdě.“ Důkazem sekty – namítají někteří – vynikají velkým nadšením. Předpokládám, že jejich nadšení je zřejmě hlavním důvodem pozoruhodného růstu, který některé tyto skupiny zaznamenávají. To v žádném případě nepotvrzuje pravdivost jejich učení. Jejich doktríny zůstávají teologicky mylné i přes jejich nadšení a „úspěšný“ početní růst.*

Na druhé straně „čisté učení samo o sobě, jak ukazuje nesčíslné množství příkladů, nezaručuje růst.

Církev, bez ohledu

na to, jak pravověrně je její učení nebo výklad Písma, může jen stěží očekávat, že zažije růst, pokud se její členové nenaучí prožívat svoji víru s neutuchajícím nadšením a dělit se o ni s ostatními lidmi.“

Duchovní horlivost a zápal ukazují, co je teologickým jádrem zdravé církve: **Život víry jako pravý vztah s Ježíšem Kristem.**

O prvotní církvi je známo, že vynikali v duchovním nadšení: „Chválili Boha a byli všemu lidu milí“ (Sk 2, 47). Čtu zde mezi řádky, že jejich bohoslužby byly radostné oslavy vítězství Ježíše Krista. Pokud jsou naše nedělní bohoslužby oslavou vítězství Ježíše Krista, pak je radost a veselí na místě. Kříž je prázdný, hrob je prázdný, aby naše srdce bylo plné radosti a nadšení z Boha, kterého oslavujeme. Máme jistotu spasení, jednou za týden oslavujeme vítězství Ježíše Krista a necháme se proměňovat Jeho Slovem. To nejsou jen silné důvody, ale jsou to věčné důvody k oslavě našeho spasitele a Pána.

Podle čeho poznáme duchovní zápal? Podle toho, jak se modlíme, zpíváme, chodíme do shromáždění a podle toho, jak žijeme s Kristem denně.

...zbožnost je užitečná pro všechno a má zaslíbení pro život nynější i budoucí. (1 Tm 4, 8)

Máte doma modlitebnu?

mi silami jsme s dětmi provedli potřebné úpravy a začali naši modlitebnu užívat asi týden nebo dva po nastěhování. Už to tedy bude skoro dva roky. Tak jako s každou novou věcí, prvních pár týdnů jsem si musel zamlouvat místo, abych se tam vůbec dostal, ale časem to nadšení opadlo a dnes modlitebnu využíváme podle individuální potřeby. Jak často jí užíváme? To je těžké říct, protože já ani nevím, kdy tam kdo je. Víím o týdnech, kdy tam je někdo každý den, víím o týdnech, kdy si myslím, že jsem tam byl jen já. Rozhodně se podle návštěvnosti dá poznat, když má někdo v rodině nějaké problémy.

Chtěli byste v tom do budoucna něco změnit?

Určitě ano. Jelikož od prvního dne jsme tam nezměnili vůbec nic. Tak plánuji radikální změny. Stolička, na které jsem strávil snad stovky hodin, mě sice naučila pokoře a celou tu dobu mi bránila v usínání při čtení Slova, ale rozhodl jsem se, že se s ní rozloučím. Chci si vyrobit dvě sedátka s opěrkami a dvě sedačky k polo sedu. Důvodem je uvolnit tělo a hlavně vytvoření místa pro více lidí, což navazuje na další změnu, které bych chtěl dosáhnout. A to je užívat modlitebnu více ke společným modlitbám. Myslím tím jak v naší rodině, tak v okruhu naší duchovní rodiny.

Doporučili byste čtenářům Rozsévače zřízení takové místnosti?

Rozhodně ano, nemohu ani popsat, co to znamená pro mě samotného, ale každý člověk a každá rodina funguje na jiných principech. Nedokážu posoudit, jestli je to pro každého. Pro mě je studium Bible vnitřní útěchou a potěšením. Proto jsem vděčný za to, že mám místo, kde se můžu sám nerušeně utápět v Písmu a v duchu rozprávět se svým Stvořitelem.

Chtěl bys k tomu ještě něco sdělit?

Jsem vděčný Pánu Bohu za všechny vyslyšené modlitby a nemohu dostatečně poděkovat za to, že si nás vybral jako svůj lid a dal nám naději na věčný život. Díky moc, bratře Jardo, za tvé odpovědi, ale hlavně za inspiraci a povzbuzení k tomu, abychom byli blíže Bohu.

Ptal se Mirek Jersák

„Svou vděčnost Bohu vyjadřovali modlitbami a zpěvem, a kdo to slyšel, tomu se to líbilo. Pán jim denně přidával další, kteří uvěřili a byli zachráněni“ (Sk 2, 47, SNC).

Není na čase zastavit se a ptát se, proč Pán nepřidává do své církve dnes jako tehdy? Co se změnilo? Proč to nedělá i dnes? Pokud budou nějaké překážky, pak jsou určitě na naší straně. Co nám brání mít duchovní zápal?

Nevyznaný hřích, život nenaplněný Duchem svatým, zaneprázdněnost? Starosti tohoto světa v nás dokážou udusit radost ze spásení. Špatné priority v životě odsunou Boha na druhou kolej.

Kde a jak najít duchovní zápal? Jak znovu hořet?

Duchovní zápal pochází od Boha. **„Jako každý dobrý a dokonalý dar, pochází od Boha“** (Jk 1, 17).

„Sami tento oheň nedokážeme zažehnout. Sami v sobě to způsobit nemůžeme. Nikdo v sobě nemůže vznítit tento nebeský oheň. Ten musí přijít ze žhavého uhlí z oltáře nad námi“ (Wesley Duewel, *Ablaze for God*, str. 110,112).

Pán Ježíš je naším vzorem. On miloval Otce a Otec miloval Jeho, a proto Ježíš toužil činit vůli Otce (Jan 14, 21).

Duchovní nadšení je přímý výsledek naší lásky ke Kristu a naší oddanosti Jemu. **„Vždyť nás má ve své moci láska Kristova“**

(2 K 5, 14). **„Zápal křesťanství vychází ze svobodného vzdání se vlastních práv a toho, že se staneme zavázanými služebníky Ježíše Krista“** (Oswald Chambers, *My Utmost for His Highest*).

Jak můžeme od Boha toto nadšení dostat?

„Velcí lidé v Božím království jsou ti, kteří milovali Boha víc, než ti ostatní. Všechno nás zápal je budován, neboť vychází z naší lásky k Ježíši. Náš zápal pro duše, misi, potřebné, nesvobodné, to vše začíná tady“ (A.W. Tozer, *Ablaze for God*).

Duchovní zápal přichází, když nás Duch Boží naplňuje.

„Neboť Bůh nám nedal ducha bážlivosti, nýbrž ducha síly, lásky a rozvahy“

(2 Tm 1, 7). To jsou projevy duchovního zápalu v našem životě: Strach je poražen, jsme plní Božího ducha, který v nás rozmnožuje AGAPE, máme moc ke svědectví a ROZVAHU konat JEHO vůli.

Církev dnes potřebuje novou reformaci – reformaci srdce.

Potřebujeme znovu zažít Boha novým způsobem a být z Něho tak nadšení, že nedokážeme mlčet, ale svědčíme o Jeho moci a lásce všude kolem sebe a staneme se církví, která je milá Bohu i lidem.

„A tak, moji milovaní bratři, buďte pevní, nedejte se zvíkat, buďte stále horlivější v díle Páně; vždyť víte, že vaše práce není v Pánu marná“ (1K 15, 58).

Nick Lica, kazatel sboru BJB Karlovy Vary

Milí Körnerovi, vím o tom, že máte u vás doma ve vašem domě zvláštní místnost, která se nekreslí do žádného plánu ke stavbě či rekonstrukci domu, a kterou by většína lidí považovala za velmi podivnou a zcela zbytečnou. Za čtenáře časopisu Rozsévač bych se vás chtěl na to zeptat, a tak mi dovoluňte několik otázek.

Je pravda, že máte u vás doma nějakou zvláštní místnost, které říkáte „modlitebna“?

Je to pravda, ale jen na půl. Víím, že oficiální místnost musí mít minimálně osm metrů čtverečních, aby se tomu mohlo říkat místnost. To, co máme my, tomu dost dobře neodpovídá. Naše modlitebna je malá komůrka na půdě za komínem, a má necelé dva metry čtvereční a šikmý strop. Nazval bych to spíš šatníkem s oknem.

Je vás doma pět, rodiče a tři děti (ve věku 6-15 let). Jak vznikla taková myšlenka?

Když Bůh vyslyšel naši modlitbu a umožnil nám koupit si náš dům, již při první prohlídce jsme se shodli jako rodina, že tuto malou skříň proměníme v modlitebnu. Nevím to jistě, ale myslím, že to navrhly děti, podle inspirace z filmu „Válečný kabinet“.

Co máte v této místnosti – má nějaké zvláštní vybavení?

Nevím, jestli se dá vůbec mluvit o vybavení. Malý stolek s modrou umakartovou deskou a dřevotřísková stolička bez opěrátka. Na jediném rovném kousku zdi máme pověšenou nástěnku a zářivkové světlo. Na stole máme vždy různé barevné papíry, pastelky, nůžky a hlavně hromadu nálepek a připínáček. Výhodou takové modlitebny je, že všechny verše, modlitby, poznámky a poznatky, můžeme lepit a připínat, kdekoli nám to vyhovuje, což by v obýváku jistě vyvolalo problém. Děti dokázaly obsadit nástěnku během několika týdnů, a mě se při mém bádání v Písmu pomalu, ale jistě, daří zalepovat stěny okolo, a hlavně rám okna.

A modlitte se každý sám nebo i společně? Máte k tomu také nějaký časový plán či rozvrh?

Výhradně tam chodíme každý sám. Jsem si vědom toho, že tam občas chodíme, abychom se takřikajíc „uklidili“ a měli chvíli klidu, ale i tak to vnímám jako dobrou věc, protože sedět bez telefonu a počítače uprostřed všech těch modliteb a psaných myšlenek přivádí člověka do zvláštního klidu.

Jak dlouho tuto místnost máte a jak moc ji využíváte?

Modlitebnu jsme uvedli do provozu vlastně jako první po nastěhování do našeho domu. Poněvadž jsme se potřebovali nutně přestěhovat, dokázali jsme během jednoho týdne najít dům, domluvit cenu a vyřídit financování. Nastěhování jsme brali jako vyslyšenou modlitbu a dar od Otce. Cítili jsme nepopsatelnou vděčnost a společný-

Kam sme sa posunuli

Začiatky sú ťažké asi vo všetkom. V biznise potrebujete napríklad kapitál. Začať obchodovať alebo vyrábať niečo, čo je vaším snom bez kapitálu je utópia. V obchode sa možno ešte nájde niekto, ak máte dobrý

tak to má rád. Pozitívom je, že dané peniaze nemusíte v budúcnosti vracať. My, ktorí tieto financie z Božej milosti prijímame, by sme ich mali použiť s maximálnou rozvážnosťou. V minulom informačnom liste som

mal tú česť predstaviť sa vám, kto sme. Dnes by som vám rád predstavil, kam sme sa počas našej činnosti v Nepále dostali.

Zemetrasenie a blokáda
Prvý rok nášho manželstva a života v Nepále sme

našej rodiny sme prijali dve dievčatá z najnižšej kasty, o ktoré sa rodičia nezaujímajú a hrozilo im otroctvo. Rozsah tohto článku by nestačil na popisanie všetkého, čím sme si prešli, kým Sabita a Koruna konečne u nás zakotvili. Dnes sme veľmi šťastní, že môžu byť našimi dcérami. Radi by sme prijali tretie dievčatko, ak nám to finančné možnosti dovolia.

prežili s rôznymi ťažkosťami. S manželkou sme bývali v jednej izbe u jej rodičov, lebo podporu sme mali len vo výške 120 eur na mesiac. Okrem toho sme prežili zemetrasenie, polročnú blokádu z Indie, počas ktorej nebol benzín. Ja som prekonal aj otravu jedlom. V tomto období som si hlavne zvykal na život a kultúru v Nepále a teraz sme radi, že sme nažive. Posielam pár fotiek z okolia domu, kde sme bývali.

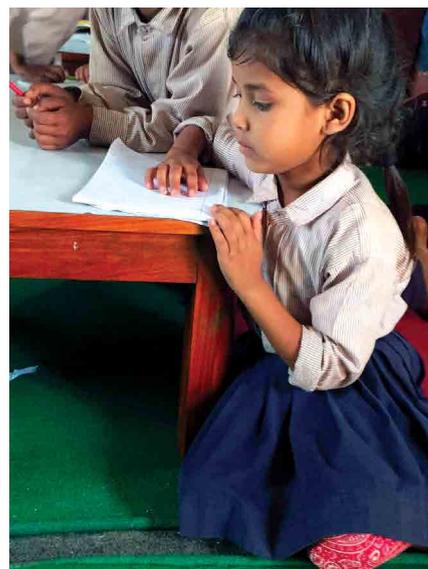

Služba v zbere a domáca skupinka

Náš domáci zbor je Koinonia Patan, ktorý začal svoju činnosť v sedemdesiatych rokoch ako skupinka a dnes má vyše 4000 členov a 96 staníc po celom Nepále. Celkový počet členov v Nepále je cez 20 000. Teraz pracujeme v zborovej stanici Koinonia Kantipur, kde každým a každým utorok vediem biblické hodiny pre mladých. Navštevuje ich desať až pätnásť mladých ľudí. Okrem toho máme skupinku u nás doma.

Sabita a Koruna

Počas druhého roku sa nám podarilo odstá-hovať od príbuzných, pretože nám Pán požehnal viac finančných podporovateľov. Dôvodom bola aj moja astma, ktorú som pred príchodom do Nepálu nemal, ale miestne znečistenie životného prostredia mi ju vyvolalo. Presta-hovali sme sa 4,5 km od Ringroad, cesty, ktorá sa tiahne okolo Nepálu, kde nie je v takej miere

nápad. S vidinou zisku pre seba vám tento kapitál na nejaký čas požičia. Väčšinou je to banka.

Kapitál potrebujete, aj keď idete na misiu. S jeho hľadaním vám pomáha Boh, ktorý

sa dotýka srdca ľudí, aby prispeli na vaše pravidelné potreby, prípadne potreby vašej rodiny. Málokedy vám vypíše šek. Boh chce od vás obrovskú dávku viery a dôvery, lebo

splodinami znečistené ovzdušie. Vďaka novému bývaniu máme konečne možnosť viac pomáhať. Veď to sme mali s manželkou v pláne a po tom sme túžili. Do

Adopcia na dialku

Po dohode s našim materským zborom sa nám tento rok podarilo rozšíriť kapacitu detského domova o desať miest. Tým sa vytvára a možnosť podporovať deti priamo a môžeme tiež garantovať, že všetky financie, ktoré sú určené pre tieto deti, budú na 100 % použité na tento účel. V súčasnosti preto hľadáme podporovateľov pre desať detí, sirôt, detských otrokov. Modlíme sa a prosíme, aby sa naši ochotní darcovia, ktorí by mesačnou finančnou čiastkou pomohli zmeniť život desiatim deťom, ktoré budú vytrhnuté z chudoby a budú môcť žiť v bezpečnom a láskavom prostredí. A čo je najdôležitejšie, vďaka štúdiu sa budú môcť dostať zo začarovaného kruhu otroctva. Veríme, že Pán Boh vypočuje naše prosby.

Keď sa možnosti rozširujú

V roku 2017 som bol prvýkrát v Severnej Amerike a v roku 2018 mám už naplánované ďalšie cesty. Pevne verím, že nám Boh aj tam otvorí niekoľko dverí, hlavne v súvislosti so získaním financií pre deti v detskom domove. Postupne nadväzujeme nové kontakty a partnerstvá. Získali sme partnera z Colorada. Po ňom preberáme a koordinujeme činnosti tu v Nepále. Postupne získavame viac financií, takže sme aj my schopní podporiť nejaký projekt. Napríklad podporujeme sirotu a ich štúdium v provincii Sindupalchowk.

To ostatné

Pánu Bohu ďakujem, že sa nám toho podarilo už viac. Tento rok sme získali auto, vďaka čomu už nemusíme jazdiť štyria na jednej motorke. Ak si predstavíte, že tu je na autá 270 % daň, tak nás stálo skoro šesťnásobné auto 13 000 eur.

To je pre mňa zázrak.

Tých zázrakov sa v našom živote stalo už viac a neobávame sa Boha prosiť o ďalšie. Nie kvôli nám, ale kvôli tisíckam detí okolo nás, ktoré tie zázraky potrebujú.

A mimochodom, nechceli by ste si adoptovať dieťa v Nepále?

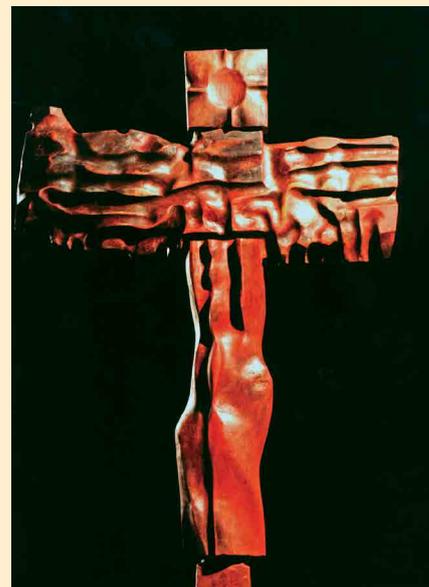
Peter Kuruc

Keď sa modlíte, nehovorte prázdne slová

(Mat 6, 9)

„Dajte si pozor,“ napomína Pán Ježiš svojich učeníkov, „nepredvádzajte svoje dobré skutky ľuďom na obdiv.“ Tieto slová akoby učeníkov zarazili, uvedomiac si závažnosť modlitby na verejnosti. Možno práve preto prosili svojho Majstra, aby ich naučil modliť sa. Aj my vieme, aký veľký rozdiel je medzi súkromnou a verejnou modlitbou. Niektorí bratia, ale i sestry, sa nedokážu v spoločnom zhromaždení nahlas pomodliť. Na druhej strane, niektorí sa modlia kvetnato a dlho. Pýtam sa: Je možné naučiť modliť sa? Hovoríme, že modlitba je dýchanie duše. Musíme sa naučiť dýchať? Dýchame už pri prvom okamihu života, ale slovám a konverzácii sa musíme učiť. Aj keď batola ešte nevie hovoriť, vie sa domáhať svojich potrieb; plače alebo presadzuje svoju vôľu trepaním rúk a nôh. Niekedy nás aj v dospelosti zaskočia momenty, keď nenachádzame slová.

Keď som pred rokmi počas prázdnin na brigáde nahadzoval do pristaveného auta piesok, zrazu sa nado mnou odtrhla hrádza a za živa ma pochovala. Ani prstom som nevládal pohnúť. Neviem, ako dlho som bol zasypaný. Modlil som sa k Bohu: „Ty vieš, Pane, Ty vieš.“ Modlilo sa vo mne srdce. Vedel som, že Boh o mne vie. Druhú skúsenosť s modlitbou bez slov som zažil na letnom tábore v Račkovej doline, keď pri zbieraní húb sa nám stratili dve dievčatá. Jedna z nich bola moja dcéra. Bol neskorý večer, pršalo a zmrákal sa. Šiel som ich hľadať s blikajúcou baterkou v ruke. V hustom lese som stratil orientáciu. Keď som sa vysilený potkol a spadol do mláky, modlil som sa so vzlykaním. Neviem ako, zrazu som sa upokojil, a v tej chvíli som počul vo vnútri duše tichý hlas: „Polož slamku trávy do mláky a vydaj sa smerom, ako ti slamka ukáže. Bolo niečo po polnoci, keď som spíacim dievčatá našiel na salaši. Zázrak? Príšem o tejto mojej skúsenosti a zároveň si kladiem otázku: Môžeme sa naučiť modliť? Nie je modlitba podobná umeniu, prnuiu, ktoré sa nachádza vo vnútri, ktoré musí ísť von? Modlitba sa nedá naučiť. Dá sa naučiť len jej realizácia. Keď sochár portrétuje tvár a modeluje ju v hline, musí si ju dobre zapamätať a prstami preniesť do materiálu. Áno, to sa dá nacvičiť. Dá sa naučiť aj modelovanie podľa sádrovej predlohy. Ale aj najlepšie vytvorená podoba ostane vždy len kópiou. Umenie je však čosi iné, umenie je objav, výkrik duše, a ten sa nedá naučiť. Ten je, alebo nie je v génoch. V úprimnej a živjej modlitbe nie sú len slová, je v nich viera a vzťah, a to sa naučiť nedá. „Keď sa modlíte, nebuďte ako pokrytci,“ varuje Pán Ježiš. Hádám nič nie je také zneužívané ako modlitba „Otče náš“. Udeľuje sa sponedajúcim ako trest, používa sa na niečo iné, než je jej obsah. Pri zborovej recitácii

„Otčenáša“ myslia účastníci na jeho obsah? Mám obavu, že často vyslovujú len naučené slová. Nepamätám si, či som sa v mladosti v mojom zbere takto modlil. S ľútosťou si myslím, že sa tak modlíme len preto, že sa nám zapáčil spôsob liturgie „veľkých“ cirkví, a to je trochu málo.

*...tak ako rosa na tenkej stonke trávy
chveje sa a trasie
tak v závanе anjelských krídel
modlí sa naša duša k Bohu
krehkým slovom viera.*

Juraj Hovorka

Nadšenie

Od útleho detstva som s rodičmi sedával v zhromaždeniach medzi dospelými a vnímal som všetko, čo sa tam dialo. Kázanie Božieho slova vo mne formovalo pevné postoje náklonnosti k Bohu a odmietanie všetkého, čo sa tomu protivilo. To ma chránilo, aj keď som neskôr, ako starší, žil ďaleko od domova na internáte a potom vo veľkomeste. Keď som raz kráčal ulicami Ostravy, tak som zrazu zbadal, ako sa na mňa niekto usmieva. Po chodníku oproti mne kráčal starý známy priateľ, ktorý už v Ostrave pracoval a poznali sme sa z Tekovských Lužian. Bolo to vzácne stretnutie, a preto sa medzi nami hneď rozvinul družný rozhovor. Medzi iným mi položil aj takúto otázku: „Lubošku, máš svoju Bibliu?“ Keď som povedal, že nie, hneď mi daroval jednu peknú novú vreckovú Bibliu, ktorú som potom aj roky používal. Taktiež ma pozval do svojej domácnosti na modlitbu. V úzkom kruhu jeho rodiny sme sa stretávali asi raz za mesiac. S nadšením rozprával o duchovných pravdách, o svojej práci

v zbere, o tom, čo robia pre mládež... **Bolo to veľmi užitočné obdobie pre upevnenie mojej viery.** Odvtedy už prešlo mnoho rokov, ale Biblia pre mňa ostala vzácnym zdrojom nielen zaujímavých a užitočných informácií, ale aj zdrojom pokoja, radosti zo spasenia, zdrojom svetla pre tento pozemský život a nádeje na život večný. Okrem toho je pre mňa aj neomylným sprievodcom životom. Ako úžasnú skutočnosť vnímam, že to isté slovo, ktoré upokojuje moju občas rozbuřenú myseľ a osvecuje mi cestu životom, tak isto pôsobí v životoch nespočetného množstva ďalších kresťanov po celom svete vo viac, ako 2 200 jazykoch. **Máš svoju Bibliu? Čerpáš z nej s modlitbou každodennú posilu?** Je to najpozoruhodnejšie dielo, aké za 5000 rokov písomníctva ľudia napísali. Pri tom

zostáva takým presným dokumentom, aký nemá obdoby. Hovorí o hriechu a zameriava sa na realitu, nie na fantáziu. Predstavuje nám dobré aj zlé. Správne aj nesprávne. Nádej aj beznádej. Má vďaka tak robiť, lebo jej zvrchovaným autorom je Boh (2 Pt 1, 21). Keď som raz, ešte na vojenčine, chcel svedčiť, tak som požiadal svojho neveriaceho priateľa, či by neprečítal istý verš z Biblie, že by ma zaujímalo, ako tomu rozumie on. Bol som zvedavý, či tomu porozumie správne. Na moje prekvapenie mi ho vyložil celkom jasne a správne. Nič zvláštneho sa vtedy neudialo, ale so spätným pohľadom si uvedomujem, že **v tej chvíli medzi nami pôsobil Svätý Duch.** Prejavilo sa to o niečo neskôr. Pri jednom nástupe, kým sme ešte čakali, začali vojaci na mňa útočiť rôznymi otázkami pre moju vieru. Keď som už

nedokázal odpovedať, bol to práve tento môj priateľ, ktorý ma ako prvý začal brániť a postupne sa k nemu pridali aj ďalší. Svätý Duch pracuje rôznym spôsobom v spojení s Božím slovom a našimi životnými situáciami, i keď to často ani nevnímame. **To, čo na mňa v živote najsilnejšie pôsobilo, bola oddanosť a nadšenie niektorých kresťanov,** s ktorými som prišiel do kontaktu. Ich životy sa vyznačovali tromi dôležitými vlastnosťami: ich zbožnosť bola založená na Božom slove, boli vedení Svätým Duchom a zameraní na službu svojmu okoliu. Mojmým úprimným prianom je, aby takýchto ľudí bolo čo najviac a aby som aj ja mohol byť aspoň čiastočne jedným z nich. Na upevnenie večného úžitku v životoch ľudí.

Lubomír Počai

Čo s návodom pre život?

O ľuďoch, ktorí milujú návody, nemusím hovoriť. Ani o tých, ktorí sú ich opakom. Každý z nás pozná ľudí z oboch skupín. Všetci sa však zhodneme na tom, že návody sú pre nás pomocou. Majú nás varovať, priviesť procesom montáže, upozorniť na chyby a nebezpečenstvá. Návody by mali byť našim každodenným pomocníkom v prípade nábytku, auta, požiarnej ochrany a čokoliek iného. Okrem týchto montážnych návodov máme aj návody na úspešný život, na rýchlo rastúcu kariéru. Dokonca už máme aj „presné“ návody na to, ako vychovávať dieťa. Takže sme vlastne dobre zásobení a náš život plynie od návodu k návodu. Teda, niektorým z nás.

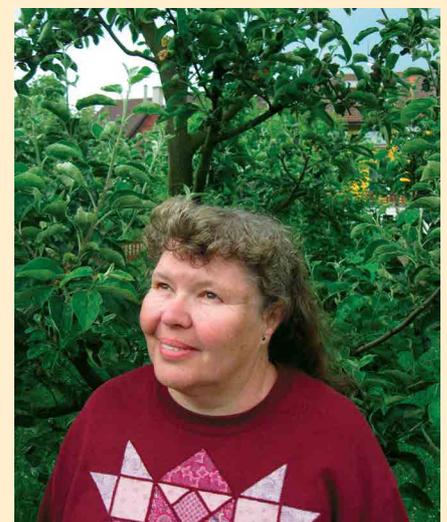
Nie všetci totiž návody používame. Niektorí si z nich dokonca utahujeme. Pri drobnostiach je to v poriadku, niektoré návody ani nie sú veľmi použiteľné. Ale ak by som sa neriadila pravidlami cestnej premávky (čo je tiež návod), asi by ma nikto za volant nepustil. Keby som nedodržiavala zásady bezpečnosti pri práci, už by som prácu nemala.

Čo so svojím vlastným životom? Čím sa riadim v otázke smerovania svojho života? Čím sa riadim v oblasti svojho duševného, či dokonca duchovného zdravia? Používam vlastne nejaký návod, či si myslím, že sa mi to prepečie? Samozrejme, poznáme odpovede aj na toto. Pre mňa je najosvedčenejším návodom pre život Biblia. Znie to veľmi vznešene, ba až vzletne. Ale je to tak. Biblia – Božie slovo – mi pomáha v každodenných maličkostiach i pri veľkých rozhodnutiach. V Žalme 119, 105 je napísané: „Tvoje slovo je sviecou mojej nohe a svetlom môjmu chodníku.“ Samozrejme, návody sa nedávajú k pokazeným veciam. A náš život je bez Krista úplným zlyhaním. No Boh vo svojom slove ukazuje na tú jedinou cestu – svojho Syna – jedine v ňom nás môže zachrániť a aj naďalej nás môže skrze svoje Slovo na tejto ceste viesť.

Ale z času na čas mám pocit, že v Biblii neviem nájsť presnú odpoveď na svoju otázku.

Akoby som si z toho veľkého množstva rád nevedela vybrať. Niekedy totiž na jednu otázku nachádzam dve protichodné odpovede. Alebo nenachádzam nič konkrétne. Tu prichádza to, čo sa mi na Biblii najviac páči: nefunguje ako zaklínadlo „abraka dabra“, ani ako obyčajný návod. Nie je automatom na Coca colu. Veľmi vzletnou odpoveďou by mohlo byť, že je inšpirovaným Božím slovom. V skutočnosti to teda znamená, že ak s Božím slovom nepôsobí Duch Svätý, je mi na nič. Naozaj, ak pri Božom slove nepôsobí Jeho Duch, toto slovo – litera – môže aj zabíjať: „...lebo litera zabíja, ale Duch oživuje“ (2Kor 3, 6). Aj diabol totiž, keď pokúša Pána Ježiša na púšti, argumentoval Božím slovom. Ak nepoznám písmenká gréckej abecedy, veľmi veľa sa z gréckeho návodu nedozviem. Dokonca ani vtedy nie, ak abecedu viem, len nerozumiem po grécky. Alebo niekedy aj môžem rozumieť jednotlivé slová, no nechápem obsah, nepoznám názov materiálov, situáciu, v ktorej návod použiť. Tak je to aj s Božím slovom. Boh je jediný, ktorý mi dal Slovo a dá mi k nemu aj vysvetlenie a schopnosť porozumieť. On jediný môže otvoriť oči, aby som k návodu – Jeho slovu – zaujala správny postoj, aby som ho použila a zužitkovala v aktuálnej situácii čo najlepšie. Jakub 1, 5 píše: „**Ak sa však niekomu z vás nedostáva múdrosti, nech prosí Boha, ktorý dáva štedro a bez výčítiek, a dostane ju.**“ Nie je tam napísané, že má viac čítať, hoci tým nechcem povedať, že sa bez čítania Božieho slova niekam dostanem. Poznám však ľudí, ktorí Božie slovo poznajú naspamäť, a povedali mi, že ho nevedia správne použiť. Že im v skutočnosti Božie slovo nič nehovorí. Ak je to tak v mojom živote, prosím, nech mi Boh sám otvorí oči, nech ma vedie svojím Duchom a ukáže mi vo svojom Slove, ktoré je to správne Slovo. Potom môj život nie je bezduchým prežívaním zo dňa na deň, ale ozajstným, reálnym a vášnivým vzťahom s mojím Stvoriteľom.

Lýdia Podobná

Jarní snění

Tak krásny a slnečný den jsem dnes dostala. Je opravdu nádherné počasí. Po dlouhé, studené zimě je nám slunce tak vzácné. Říká se, že jaro na nás dýchne. A my opravdu můžeme cítit ten krásný, vlahý vzduch. Být na prvním jarním sluníčku, poslouchat, jak zpívají ptáci. A prostě vnímat přicházející jaro. Tyto dny má každý rád a tak nějak máme hned i lepší náladu. Tolik, tolik se nám chce venku něco dělat. Nejsme také k udržení, musím jít prostě ven na zahradu. Slyším zvuk motorové pily. U sousedů kácejí nepotřebný, starý strom. Byla to velká hruška, ale nikdo její ovoce nepotřeboval. Jen tak padalo bez užitku na zem. Také bránila slunečním paprskům a vše, co rostlo pod stromem, nemělo žádný užitek. Já také přemyslím, co bych tak asi mohla udělat? Manžel je na deset dní v zahraničí. „Že bych mu pomohla?“ „Už vím, budu stříhat stromky!“ „Nejsou velké, tak to zkusím.“ Když jsem byla malá, často jsem se dívala na tatínka, jak to dělá. Nejsme žádný sadař, ale už jednou jsem to zkoušela a dopadlo to docela dobře. Snažila jsem se to nějak naučit a na Internetu je toho mnoho. Podívala jsem se na jedno video,

kde sadař učil, jak se to má dělat. Dívám se na stromky a najednou už nevím, nejsem si jistá. „Raději se půjdu podívat, jistě tam to video ještě najdu.“ Muž, který vyučoval, přesně věděl, co a jak udělat. Kde se mají větvičky ustříhnout. Která stíní jiným, která je tam navíc a která vůbec nepřinese žádné ovoce. Některé větve rostou strmě vzhůru, nemají žádné pupeny, jsou hladké a zdá se, že na nich bude jenom listí. Užitečné větvičky, které přinesou ovoce, rostou pěkně do stran. Tam jsou také vidět velké pupeny, které jistě vykvetou a přinesou nám krásná jablka. Prohlížím si je a dávám pozor, abych se vždy správně rozhodla a ty úrodné větvičky neodstříhla. Nejdříve jsem nevěděla, ale nyní už vím. Všechno, co roste nahoru, ustříhnout a tím provzdušnit korunu stromu. Všechno neužitečné padá na zem. Se zalíbením si prohlížím ostříhaný stromek. „Tady to pokvete, jenom malinko zkrátím a tady - stříh!“ A už to padá na zem. Snít je krásné a děláme to všichni. Od ranního probuzení si přejeme spoustu věcí a to trvá až do nočního usínání. Já nyní při pohledu na stromky také sním. O krásných květech, listech a dobrém ovoci. V každém malém pupenu je pro nás připraveno překvapení. V některém bude jablko, broskvička, švestka nebo třešeň. Těším se, i když vidím teprve pupeny. Je to zážrak stvoření, škoda, že lidem už tak zevšedněl. Víím určitě, že toto ovoce tam jistě bude. Nemožu jinak, než říct svoji vděčnost Bohu. Tak moudře a dokonale pro nás všechno připravil. Jaké chutné a krásné ovoce vyroste. Moc se těším a děkuji. „Ale co se mi to stále plete pod nohy?“ Jsou to všechny ty nepotřebné, odstříhané větvičky! Je to smutný pohled, také musím dávat pozor, abych se do nich nějak nezamotala a nespadla. Vzpomínám si na verš z Bible, dostala jsem ho na cestu pro můj život při křtu. Už mockrát jsem nad ním přemýšlela. „Já jsem ten vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese hojné ovoce, neboť beze mne nemůžete udělat nic“ (J 15, 5). A dále to pokračuje: „Kdo nezůstane, bude odhozen, uschne a shoří.“ To je vážné slovo! A tak si říkám: „Jaká já jsem větvička? Užitečná nebo ta nepotřebná, co bude spálena?“ Dále tam čteme o tom, že nás Otec miloval a my máme být s Ním spojeni. Jedině tak můžeme přinést mnoho ovoce. A když jsme poznali Jeho lásku a péči, tak máme i my rozdávat toto všechno ostatním lidem. A co naše větvičky? Má z nich Bůh - sadař radost? Možná se nám to někdy nedaří, naše vlastní ovoce není chutné. Díváme se závistivě k sousedům, jak jim se daří, jsme podobní té staré nepotřebné hrušce. Je to tím, že nejsme spojeni s kmenem. „Zachováte-li má přikázání, zůstanete v mé lásce, jako i já zachovávám přikázání svého Otce a zůstávám v jeho lásce. To jsem vám pověděl, aby moje radost byla ve vás a vaše radost byla plná“ (Jan 15, 10-11). Bůh nás tak miluje, že pro nás znovu připravuje nový den, nové jaro a čeká na změnu v našich životech.

Dana Jersáková

Služte s chuťou ako Pánovi

„Nie nám, Hospodine, ale svojmu menu daj česť pre svoju milosť a pravdu. Ty si našou nádejou. Tebe sluší chvála.“

Toto sú slová žalmistu, ktorý priznáva, že bez Božej múdrosti a sily by v každodenných povinnostiach neobstál dobre. Často boli nad jeho sily. Dobré je dôverovať Pánu Bohu, lebo On preukazuje svojmu ľudu milosrdenstvo a lásku.

V Košiciach môžu o tom svedčiť všetky generácie. V šesťdesiatych rokoch minulého storočia sa do nášho mesta prisťahovali za prácou viaceré rodiny. Zbor narástol a modlitebňa bola malá. Postupne sme zastavali celý pozemok, ale stále bolo tesno. V nádeji, že Pán Boh všetko na dobré obráti, sa bratia rozhodli postaviť novú modlitebňu. Vo februári 2018 je tomu pätnásť rokov od prvého zhromaždenia

v novej modlitebni. Väčšinu prác vykonal cudzí ľudia za plat. Brat Rastislav Štepitka uviedol, že má cenu 20 miliónov Sk. Pritom priznal, že počas stavby bol neraz veľmi unavený a musel oddychovať. Ale Božie žehnanie, požehnanie financií, múdrosti a sily viery bolo vždy väčšie ako naše očakávanie. Presvedčili sme sa, že Pán Boh má starosť o svoje dielo i o svoje deti. Na prvom zhromaždení sme boli dojatí z krá-

sy tohto diela a nadchnutí ku chválam za nezaslúžený dar, sedemkrát väčší ako bola stará modlitebňa.

Cirkev nestarne, prichádzajú noví ľudia. Takmer každú nedeľu sa zoznamujem s novými ľuďmi. Dôležité je pozdraviť sa s nimi. Naučil som sa to od šesťročnej Noemky. Pozdravil som sa s jej mamou, a potom som oslovil aj ju: „Ty si Noemka.“ Očká sa jej rozjasnil, že ju poznám po mene. Vážime si, že v blízkosti rodičov sa zdržiavajú aj deti, ktoré chcú byť oslovené? Zborová rodina je priestor na formáciu. Mojou túžbou je, aby nás Boží Duch viedol a dával novú vzpruhu k službe Pánovi. Mládež sa zapája do zborovej služby ako inštrumentálna skupina so spevom, na ktorú sa usilovne pripravuje. Pochvala im padne dobre. Prejavujeme im vďaku, tým ich presvedčíme, že nám nie je ľahostajné, či sú na

svoju službu pripravení, alebo si to zľahčujú. Ich nadšenie je ako nové polienko priložené na vatru. Rozjasnia sa tváre nielen na pódiu, ale aj v hladisku.

Neustávajme na modlitbách, aby všetko, čo konáme, bolo pod vplyvom Božieho slova, aby sme slúžili ako zvláštny ľud, ktorý vydal svoj život Pánovi Ježišovi a žije k Jeho chvále.

Michal Barger

Pravda je nesmrtelná

Část první

10. března tohoto roku si budeme připomínat 490. výročí mučednické smrti jednoho z nejznámějších a nejrespektovanějších teologů novokřtěnectví Dr. Balthasara Hubmaiera. Můžeme si hned na začátek položit otázku, proč mučednické smrti? Ano, jeho svědectví bylo stejně jako svědectví prvotní církve provázeno pronásledováním. Křtěnci 16. století nebyli přijímáni ani katolickou církví, což je pochopitelné, ovšem ani církví luterskou. Bylo to období temna, bezohlednosti, lhostejnosti k lidskému utrpení a k hodnotě lidského života.

O narození tohoto významného kazatele se ví málo. Narodil se v neznámé vesnické rodině kolem roku 1480-1481 ve Friedbergu, ležícím asi 8 kilometrů na východ od města Augsburg, kde také začal svou školní docházku. Ve třidvaceti letech, tedy ve věku pozdějším, než bylo obvyklé – důvody neznáme – začal studovat na univerzitě ve Freiburgu. Protože však neměl dostatek finančních prostředků, musel na určitou dobu studium přerušit. Odešel do Schaffhausenu nedaleko Augsburgu, kde působil jako učitel. Když si vydělal peníze na další studium, vrátil se do Freiburgu v Breisgau, kde již 1. srpna roku 1511 dosáhl titulu „baccalaureus biblicus“. (Ovšem již rok předtím pod vedením dr. Johanna Ecka získal titul bakaláře umění.) Po získání bakalářského titulu odchází Balthasar Hubmaier na univerzitu do Ingolstadtu, kam následoval Johanna Ecka, svého učitele, žel později svého odpůrce. O rok později – přesně 29. září 1512 – zde získává doktorát teologie. Protože v té době již měl kněžskou ordinaci, byl jmenován kazatelem v univerzitním kostele Panny Marie. Jeho pověst kazatele se stala věhlasnou, a proto mohl očekávat v rámci římsko-katolické církve rychlý postup. Již o Velikonocích roku 1515 se stává vicerektorem univerzity a má před sebou skvělou budoucnost. V Regensburgu se dostavuje v roce 1520 nádherná katedrála sv. Petra a Dr. Balthasar Hubmaier dostává nabídku stát se jejím prvním kazatelem. Taková nabídka se nedá odmítnout, proto Hubmaier opouští Ingolstadt, jeho univerzitu a své postavení vicerektora a odchází do Regensburgu. Nacházíme se ovšem v neklidném 16. století a Regensburg nebyl výjimkou. Právě v době Hubmaierova příchodu to ve městě vřelo silnými antisemitickými náladami a snahou vypudit z města všechno židovské obyvatelstvo. A Hubmaier se ochotně jako nový kazatel postavil do čela těchto snah. Můžeme se tedy domnívat, že v této fázi svého duchovního vývoje se nijak nelišil od ostatních farářů té doby, sdílel předsudky své doby a ani v mravech se patrně nijak neodlišoval. A mohli bychom napsat, že byl úspěšný.

Židé museli z města odejít, jejich synagoga byla pod Hubmaierovým vedením přeměněna na katolickou kapli „Zur schonen Maria“, ve které se podle dobových záznamů téměř každý den prý stal nějaký zázrak. Sám Hubmaier popisuje čtyřiapadesát zázraků, kterých byl prý očitým svědkem. Ovšem tento úspěch vyvolal na druhé straně zášť těch méně úspěšných, především městských mnichů, kteří přicházeli o prestiž a tím i o příjmy. Tato zášť byla pravděpodobně příčinou toho, že Hubmaier se rozhodl opustit Regensburg a odešel do menšího a tím i klidnějšího městečka Waldshut na Rýnu. Na začátku svého pobytu ve Waldshutu vykonával Hubmaier svědomitě všechny povinnosti vyplývající z jeho úřadu kněze katolické farnosti – při bouřce s hostií v ruce žehnal mrakům, přinášel hostie nemocným, konal procesí a dbal především na to, aby všechno jeho konání bylo provázeno okázalostí, na které si katolická církev tolik zakládala. Nikdo však netušil, že přichází doba veliké změny. Protože ve Waldshutu měl Hubmaier méně povinností a více času, začal v té době studovat Písmo a zvláštní pozornost věnoval Pavlovým epistolám. Začal také cestovat, navštívil např. Basilej a další švýcarská města a seznámil se s postupem reformace. Ze svědomitého katolického kazatele se stal kazatel evangelický, kazatel, který se osobně vydal Kristu a stal se „zajatcem Slova Božího“, jak se sám nazval. Byl znovu pozván jako kazatel do Regensburgu, kde se ovšem jeho farníci nestačili divit. Nebyl to již stejný Hubmaier, kterého znali a milovali, ale nový „evangelický kazatel z Waldshutu“, stoupence reformace. Regensburg nebyl připraven „nového“ Hubmaiera přijmout, proto se po třech měsících vrátil zpět do Waldshutu. Od jara roku 1523 byl v kontaktu s Zwinglim a některými dalšími představiteli švýcarské reformace, zúčastnil se i curyšské disputace, na které se tehdy diskutovalo o eucharistii, ctění obrazů a ostatků a podobně. Celá řada přítomných teologů se přiklonila na stranu katolickou, ovšem právě Balthasar Hubmaier se zde přihlásil k reformační zásadě nutnosti podřídit se Písmu. Do Waldshutu se vrátil s cílem nést program reformace do širšího okolí, a to nejen svým kázáním, ale i pomocí publikační činnosti. Jeho prvním publikovaným dílem se stalo „Achtzehn Schlussreden“ (Osmnáct článků), které připravil pro zamýšlenou disputaci. A sám se snažil zásady, vyhlášené v těchto člancích uplatňovat ve svých činech, např. odstraněním obrazů ze svého kostela. Vyznával, že Kristus vešel do

jeho srdce, aby v něm kraloval. V té době došlo ke změně i v jeho osobním životě, a sice k uzavření manželství s dcerou reichenaukého občana Alžbětou Huglineovou. Stala se z ní věrná manželka, která následovala svého manžela nejen v jeho službě, v pronásledování, ale i ve smrti.

Zarputilý katolík, císař Ferdinand I. začal po curyšské disputaci bedlivě sledovat Hubmaierovu činnost. A protože se Balthasar Hubmaier v dubnu roku 1525 nechal asi se šedesáti dalšími pokřtít na vyznání víry a o velikonocích toho roku sám pokřtil více než tři sta lidí, stal se pro katolickou církev a především pro vládnoucí dynastii Habsburků Hubmaier kacífem, odpadlíkem od pravé víry, nepřitelem.

Proto městská rada obdržela od habsburské vlády úřední příkaz, aby Hubmaiera jako kacíře propustila a vykázala z města. Aby ušetřil město hrozby ozbrojené intervence, kterou nařídila rakouská vláda na přímé naléhání Ferdinanda I. (po porážce sedláků v tzv. Německé selské válce – Deutscher Bauernkrieg bylo v okolí města „nezaměstnané“ vojsko), rozhodl se Hubmaier z města odejít a započal i se svou manželkou život běžence. O vážnosti situace svědčí skutečnost, že již 5. prosince 1525, den po jeho odchodu, byli ve Waldshutu rakouští vojáci. (Jednalo se o druhý odchod, poprvé Hubmaier odešel prvního září t. h., ale v říjnu se vrátil). Hubmaier odešel do Zurichu, kde byl však i se svou manželkou zatčen a uvězněn, aby „nemohl podněcovat ke vzpouře“. A tak kromě života „běžence“ začal i jeho život „mučedníka“. Byl opětovně zatýkán a mučen, aby byl donucen odvolat své učení. I čas ve vězení využíval k šíření svých myšlenek, např. sepsáním spisu „Dvanáct článků křesťanské víry“, „Krátká apologie“ nebo „O kacířích a těch, kteří je upalují“, ze kterého lze jasně poznat jeho stále určitější směřování k postoji křtěnců. To se pochopitelně nelíbilo ani

Středeční modlitby „chlapů“

rakouské katolické vládě, ani katolické církvi. Byl proto opětovně zajat, uvězněn a mučen, aby odvolal své učení. Po propuštění z vězení odešel Hubmaier do Mikulova, který byl pod správou moravské šlechty jedním z nejtolerantnějších měst Evropy. Moravští evangelíci přijali Hubmaiera rádi a s nadšením naslouchali jeho poselství. Rychlý růst křtěneckého hnutí znepokojoval ovšem císaře Ferdinanda, a proto byl 28. srpna 1527 vydán „Všeobecný výnos“, na jehož základě byl Hubmaier zatčen a uvězněn i s manželkou ve Vídni a po výsledku odvezen do vězení na hradě Kreutzenstein několik kilometrů na sever od Vídně, kde byl držen ve vazbě do března r. 1528. Jeho zdraví bylo sice vězněním a mučením značně podlomeno, zůstal však pevný ve své víře, a byl proto odsouzen k trestu smrti upálením. Rozsudek byl vykonán dne 10. března 1528. Tři dny na to byla v Dunaji utopena jeho manželka. Ani to nestačilo – bylo nutné zničit i jeho spisy. Nepodařilo se ovšem všechno zničit a tak ještě r. 1619 šel z jeho spisů takový strach, že se objevily v seznamu zakázaných knih, který sestavila španělská inkvizice. Pokračování v dalším čísle Rozsévače.

Slavomíra Švehlová

Pozvánka

Sbor BJB Brno vás zve na konferenci dne 10. 3. 2018 v 9:00 s názvem "Pravda je nesmrtelná".
Připomínáme 490. výročí mučednické smrti Dr. Balthasara Hubmaiera.
Přednášejí: Dr. Michael Witlock a Slávka Švehlová. Potom bude následovat společný výlet do Mikulova.
V neděli 11. března oslaví brněnský sbor 120 let svého trvání.
Slavnostní program začíná v 9:00.

Nedávno mi jeden z bratří, který se před několika lety přidal k našemu středečnímu scházení chlapů, řekl zajímavou věc. „Vidíme ovoce našich dlouholetých modliteb.“ Přicházejí noví lidé, sbor roste. Sbor má spoustu služeb, a přestože není dokonalý, je to zdravá Boží rodina.

Asi před 19lety jsme se společně s několika bratry domluvili, že se budeme scházet pravidelně ve středu v 21:00 hodin k modlitbám. Pokaždé, když jsem se první rok vracel z modliteb kolem 23:00 hodiny a někdy i později, jsem si říkal, že prožíváme dobrodružství modliteb a uvidíme, co vše se bude dít. Někomu nevyhovoval pozdní večerní čas, ale nastavili jsme jej tenkrát tak, že děti doma dáme spát, a v tomto čase doma prostě tolik jako tátové nechybíme.

Scházejme se nyní v počtu 4-8 bratří a přinášíme společně našemu Pánu Ježíši Kristu a nebeskému Otci naše děti, ženy, naše sborové aktivity a naše plány mu vkládáme do rukou. Modlíme se za nemocné, prosíme za uzdravení a nejedno jsme zažili. Prosíme za probuzení v našem městě.

Zároveň se sdílíme o svých životech a přimlouváme se jeden za druhého. Zažili jsme už skoro 20 let společných středečních modliteb a zveme i další bratry do stejné práce. Vidíme, že to má význam a Bůh nás v tom provází!

Petr Málek, starší sboru BJB Šumperk

Každý z nás má svůj velký příběh

Kdysi mi někdo řekl, že Bůh není. „Jak můžeš věřit takové pohádce?“ slyšala jsem. Neříkám, že dnes už mi to nikdo neříká, ale už vím, co na to říct.

Moji rodiče mě vedli k Bohu od mala, takže nemám svědectví typu, že mě Bůh vytáhl ze závislosti na drogách nebo na něčem takovém, ale i tak si myslím, že je můj příběh zajímavý. Je to vlastně tak trochu příběh celé mé rodiny.

Bylo mi tři a půl roku, bydleli jsme v panelovém domě v bytě s mamčinou babičkou. Tehdy se rodiče rozhodli, že pojedeme na dovolenou s našimi přáteli. Vybrali lokalitu v Chorvatsku, kde jsme bydleli v domečku, který měl zahradu. Pro panelákové dítě to byl sen! Hráli jsme si tam spolu s bráchou a dalšími dětmi. A opravdu se mi tam moc líbilo! Chtěla jsem taky bydlet v takovém domečku se zahrádkou, tak jsem se šla tatínka zeptat, proč my nemáme takový domek. Tatínek mi na to odpověděl prostou a jasnou pravdu, že na to nemáme peníze. Tehdy jsem ještě moc hodin finanční gramotnosti za sebou neměla a tak jsem mu nabídla své prasátko, kde jsem měla nasporené své dvacetníky a padesátníky. Tatka mi na to řekl, že to by nestačilo. Setkání s touto realitou jsem ale dokázala vyřešit po svém. Nabídla jsem mu peněženku mé babičky, ale tatínkova odpověď stále nebyla kladná. Odvětil mi: „Víš, Eliško, to by taky nestačilo, to by nám Pán Bůh na to musel dát penízky.“ V ten moment jsem měla jasno. Před dalším jídlem jsem se jako obvykle modlila, ale tentokrát lehce jinak: „Pane Ježíši, děkuji ti za tento den, děkuji ti za toto jídlo a prosím tě, dej nám domeček se zahrádkou. Amen.“

Amen.”

Za pár dnů jsem zpozorovala, že ta „teta“, která byla na té dovolené s námi, čeká miminko. Nechácala jsem, proč maminka v bříšku miminko nemá, tak jsem se vydala na průzkum za maminkou samotnou. Mamka mi na to tehdy odpověděla opravdu moudře, když nad tím zpětně přemýšlím. Řekla, že to Pán Bůh dává děti. Tato odpověď mi stačila. Při dalším jídle jsem se znovu modlila: „Pane Ježíši, děkuji ti za toto papání, prosím tě, dej nám domeček se zahrádkou a miminko a ať je to holčička. Amen.“

Tehdy tu modlitbu slyšel můj tatka a pronesl větu: „Tak moment. Pokud má být tato modlitba někdy vyslyšena, tak v tomto pořadí, nejprve domeček se zahrádkou a až pak miminko.“ A na tato slova zapomněl.

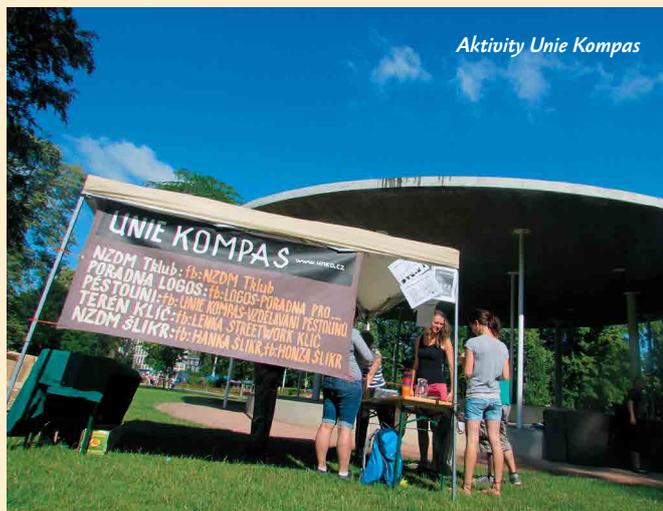
Za dva roky jsme se pak přestěhovali do Nového Malína, do domečku se zahrádkou a měsíc na to se mi narodila sestřička.

Říci po tomto zážitku s Bohem, že Bůh není, mi přijde jako popřít existenci mé sestry. A to si opravdu netroufám.

Někdo může říci, že je to náhoda, ale na ty já nevěřím. Takže ano, možná věřím pohádce.

Eliška Málková

Unie Kompas běží již 20 let!

Aktivity Unie Kompas

Unie Kompas ve Zlíně si připomínala 7. prosince 2017 jubilejní 20. výročí svého vzniku. Na slavnostním shromáždění v jednom ze svých nízkoprahových klubů se sešli bývalí i současní pracovníci spolu s vedením a pozvanými hosty. Zvláštním hostem byl

roku 2002.

Jak jsi před lety v Unii Kompas začínala?

Nejprve jako všichni v začátcích jako dobrovolník, a to v roce 1998. Podílela jsem se zejména na přímé práci v rámci T klubu, když ještě fungoval v provizorních prosto-

stránkách Unie uvádí: **Jsme zlínské občanské sdružení provozující nízkoprahové kluby a terénní sociální práci pro děti a mládež, psychologickou poradnu a přednáškovou činnost na školách ...**

Na podrobnosti jsme se již zeptali ředitelky Unie Kompas ve Zlíně, sestry Marty Stavaníkové, kdysi učitelky na základní škole, která v této funkci pracuje již od

pro děti a mládež, kde již pracovali profesionální sociální pracovníci. Ti byli absolventy VOŠDorkas. Nicméně, práce bylo hodně, a proto jsme stále i my dobrovolníci pomáhali, a to především při klubových večerech, které byly obdobou diskusních programů pro studenty. Práce Unie Kompas se pak v několika letech začala prudce rozvíjet. Z dobrovolnické činnosti byly najednou tři profesionální projekty se zaměstnanci a vývoj si začal žádat také změnu organizační struktury – bylo potřeba vytvořit pozici ředitele, který by vše koordinoval, reprezentoval navenek, věnoval se fundraisingu apod. V tu dobu jsem pracovala jako učitelka na základní škole. Tato práce mne vždy velmi bavila a byla vlastně mým snem od dětství. Začínala jsem však již po pěti letech ve školství cítit velkou únavu a vyčerpání, objevily se i zdravotní potíže a přestávala jsem mít i chuť vůbec se ještě angažovat v T klubu. Věděla jsem, že je čas na změnu, že se musí něco stát. A v tu dobu za mnou přišli ostatní členové Předsednictva Unie Kompas, zda nechci přijmout místo ředitelky. Nebylo to pro mne lehké se rozhodnout – přece jen ve školství je jistota státního zaměstnance, na rozdíl od neziskovky. Navíc v Unii Kompas začal pracovat jako zaměstnanec i můj manžel a současně jsme začínali s rekonstrukcí domu, která byla finančně náročná. Ale po modlitbách jsem jasně vnímala, že mě tam Pán Bůh volá. Rozhodla jsem se udělat krok víry. A tak s Boží pomocí letos už je to pro mne neuvěřitelných 16 let!

Které projekty fungují dnes?

Ačkoliv podle zákona o sociálních službách z roku 2006 musely všechny projekty projít zásadními změnami, fungují dodnes všechny a Pán Bůh nám dal i šanci rozvoje mimo Město Zlín. Dnes se již oficiálně nejedná o projekty, ale o služby sociální prevence – ve Zlíně provozujeme dvě střediska nízkoprahového zařízení T klub, terénní práci

Účastníci slavnostního shromáždění – bývalí i současní pracovníci spolu s hosty

zakladatel této diakonické práce ve Zlíně, který stál u jejího zrodu v roce 1997, bratr kazatel Jan Titěra. Za dvacet let své existence urazila Unie veliký kus cesty. Jak lze vyzkoušet z obsahu publikace Encyklopedie menších křesťanských církví v České republice (Zdeněk R. Nešpor a Zdeněk Vojtíšek, Karolinum, Praha 2015), Unie Kompas je hodnocena jako nejvýznamnější projekt Diakonie Bratrské jednoty baptistů v nových poměrech po sametové revoluci. Jedná se o velice rozvinutou práci v různých oblastech. Na svých webových

rách v našem sborovém domě, jednou týdně v pondělí večer. Bývaly to diskusní programy pro studenty, kteří přicházeli na základě přednáškové činnosti na školách, tehdy to bylo jen jedno téma – dnes již legendární – a mimochodem stále fungující a žádané – AIDS, Sex a vztahy od ACETu. Poté, co Unie Kompas získala od Města Zlína nové prostory – budovu bývalé mateřské školky, vznikl T klub jako oficiální nízkoprahové zařízení

Dnešní pracovníci Unie Kompas spolu se zakladatelem Janem Titěrou

Ředitelka, sestra
Mgr. Martina Stavaníková

Sídlo Unie Kompas (T-klub, poradňa Logos, kanceláre)

Klíč, poradnu pro děti, dospívající a jejich rodiče – Logos (zde se speciálně zaměřujeme na děti s hyperaktivitou) a v Otrokovicích nízkoprahové zařízení pro děti a mládež Šlikr. Kromě těchto sociálních služeb díky podpoře Nadace Mezinárodní potřeby stále funguje a je velmi úspěšná a žádaná preventivní činnost na školách. Dnes už se však nejedná o přednášky, kdy lektor u tabule něco vypráví, ale o interaktivní programy, kde se žáci a studenti aktivně zapojují. Témat nabízíme několik, ale nejžádanější jsou programy zaměřené na vztahy v kolektivu. Také se snažíme s jednotlivými třídami pracovat dlouhodobě. Ideální je, když lektor jede např. v 6. třídě nebo v 1. ročníku se třídou na adaptační pobyt a pak s ní pracuje až do konce jejich docházky. Nově jsme v loňském roce začali provozovat křesťanskou psychologickou poradnu – pro dospělé, jedince i páry, kteří chtějí vyhledat pomoc psychologa a upřednostnit psychologa – křesťana.

Kolik máte pracovníků, odkud tito lidé přicházejí?

Aktuálně má náš pracovní tým 14 zaměstnanců s celkovým úvazkem 11,7. V přímé práci se jedná především o sociální pracovníky, kteří přicházejí z různých vysokých nebo vyšších odborných škol. Asi třetina je aktuálně z našeho zlínského sboru, další jsou z jiných denominací, ale pracují s námi i nevěřící.

Okoušíte stále dostatečnou podporu svoji práci?

Jsmo Pánu Bohu vděční za to, že nám dává stálou podporu Města Zlína, a to jak tím, že máme stále prostory bývalé mateřské školy, i když již hrozilo, že by Město chtělo budovu prodat, tak poskytováním dotací. Naše služby jsou též zařazeny v akčních plánech sociálních služeb Zlínského kraje, bez čehož bychom vůbec nemohli žádat o dotace, které dříve rozdělovalo Ministerstvo práce a sociálních věcí, nyní to dělají kraje, v našem případě tedy Zlínský kraj. Podporu Města máme také v Otrokovicích.

Naším dlouhodobým podporovatelem a strategickým partnerem je Nadace Mezinárodní potřeby, která financuje preventivní činnost na školách od roku 1999.

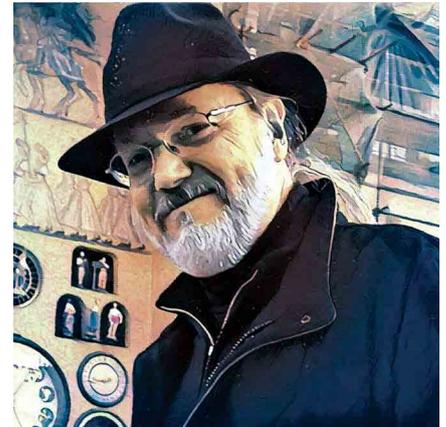
Náš lektor, Martin Stavjaník, je aktuálně nejdéle soustavně podporovaným lektorem v rámci této Nadace. Bez Nadace Mezinárodní potřeby by vůbec naše aktivita na školách nebyla možná.

Redakce

Luboš Hlavsa

Stretli sme sa počas hlbokoj totality ešte v minulom storočí. Boli sme vtedy sprievodnou skupinou rozbiehajúceho sa československého mládežníckeho spevokolu JAS. Keď sme po desiatich rokoch usilovnej práce s touto službou končili, prišiel Luboš. Takže spolu sme mohli slúžiť veľmi málo, a to mi je ľúto ešte aj dnes. Priznám sa, že z tých čias si pamätám len to, že mal nádherný zvučný podmanivý hlas. Keď spieval, ľudia sa prestávali medzi sebou rozprávať a otáčali svoje hlavy za prichádzajúcim nevšedným spevom. Okrem toho, že spieval pekne a intonačne čisto, mal jednu vzácnu vlastnosť, ktorú by mal mať každý kresťanský spevák. Bolo mu rozumieť každé jedno slovo. Keď skončil niektorú zo svojich piesní, poslucháči dúfali, že nebola posledná. Hlbka spievanej myšlienok a úprimný, nefalšovaný a bezprostredný prejav neraz spôsobovali prítomným zimomriavky. Až neskôr som sa dozvedel, že Pán Boh ho obdaroval nielen hrivnou spevu a hudby, ale aj neobyčajným talentom na kreslenie, čo neskôr ovplyvnilo aj jeho budúce zamestnanie. No celý život túžil po jednej zvláštnej tvorivej práci, po tvorbe filmov, čo sa mu napokon aj podarilo, keď aj so svojou manželkou mohli založiť filmové štúdio, ktoré ešte aj dnes využívajú na zvestovanie Božích právd pre širokú verejnosť a pre povzbudenie Bohu oddaných ľudí.

A že to všetko robí ako omilostený hriešnik a verný Boží služobník, vari ani nemusím zdôrazňovať. Narodil sa do neveriacej rodiny. Keď mal štyri roky, rodičia sa rozviedli a maminka ho vychovávala sama. Keď mal sedem rokov, spoznali veriacich ľudí a začali chodiť najprv do zhromaždenia kresťanských zborov a neskôr k adventistom. Tam sa Luboš začal zoznamovať s Božím slovom. Ako sedemnástročný aj s maminou definitívne zakotvili v baptistickom zbore, kde urobil rozhodnutie nechať sa viesť vo svojom živote živým Ježišom. Od malička ho matka viedla k hudbe, ale nemal rád drevie sa stupníc a nezačínajúcich teórie. Zamiloval si improvizáciu a v novom zbore založil prvú kapelu. Vyučil sa ako obrábač kovov, ale keďže dobre kreslil, manželka ho poslala do Prahy do časopisu ABC, aby im ukázal nejaké svoje kresby. Okamžite ho prijali a už od nového roka k nim nastúpil ako kreslič a ilu-

strátor. Neskôr kreslil aj do iných časopisov, dokonca aj do slovenského Šlniečka.

Všetko sa zmenilo v roku 1992, keď sa začal venovať tomu, po čom túžil od detstva, a natočil svoj prvý film. Neskôr si aj s manželkou založili spomínanú filmovú spoločnosť.

Zaujímavú príhodu prežil ako malý sedemročný chlapec. Na ceste zo školy ho zastavila partia starších spolužiakov, a keďže o ňom vedeli, že je veriaci, tak naňho vykrikovali: „Ak veríš v Boha, tak nám ho ukáž.“ Luboš sa nedal zaskočiť a vycvičený z nedeľnej besiedky pohotovo odpovedal o hlavu vyššiemu provokatérovi: „A ty máš

Manželia Hlavsovcí s unúčatami

rozum?“ Ten mu odpovedal: „Samozrejme, že mám rozum.“ Luboš neváhal: „Tak mi ho ukáž!“ Starší spolužiak nechcel ostať zahanbený pred ostatnými smejúcimi sa kamarátmi, otvoril svoju školskú tašku, začal vyťahovať z nej učebnice a ukazovať ich Lubošovi: „Pozri sa! Tu je môj rozum.“ Ako ich vyťahoval, taška sa mu z rúk vyšmykla a všetky knihy mu vypadli do čierneho rozmočeného blata. Tam skončil jeho rozum. To bola udalosť, ktorá povzbudila Luboša vo svedeckom živote tým správnym smerom.

Luboš si uvedomoval, že jeho piesne oslovujú ľudí, a tak sa skladaniu a nahrávaniu začal venovať aktívne. Spočiatku mu texty

písala jeho maminka. Aj keď mali doma štyri deti, jeho manželka mu horlivo vychádzala v ústrety a v tejto službe ho maximálne podporovala. Dvadsať rokov aktívne spieval a hrával v celoštátnom spevokole JAS. Keď mu lekári nedávno objavili zhubný nádor, prežil zvláštnu skúsenosť na Božej ceste. Uvedomil si zaujímavú vec. Prakticky celý život vo svojich piesňach spieva o tom, ako ho Boh miluje, ale zrazu sa pozastavil nad tým, či aj on úprimne miluje Boha. A práve vtedy, keď mu lekári oznámili jeho diagnózu, prežil celou svojou bytosťou, že Boha naozaj miluje a úplne sa naňho spolieha. To zmenilo aj jeho pohľad na druhých ľudí. Akoby sa do šírky roziahla jeho náruč. Lubošove piesne boli známe už za totality, keď boli vysielané zahraničnou kresťanskou rozhlasovou stanicou TWR. Aj keď poslucháči nevedeli, kto to spieva, prinášalo to mnohým povzbudenie a dokonca aj zmenu života. Jeden človek rozprával, že v tých časoch pracoval ako vojak na rušičke zahraničných rozhlasových staníc, aby na našom území nemohli ľudia počúvať to, čo sa nepáčilo vtedajšej vláde. Ale on, namiesto toho, aby tie piesne rušil, počúval ich a na základe ich zvesti, ktorú niesli, odovzdal svoj život Pánu Bohu.

Kto sa chce dozvedieť o Lubošovi Hlavsovi viac a počuť aj niekoľko piesní z jeho repertoáru, môže počúvať z archívu Radia 7 reláciu RETRO klub: <http://www.radio7.sk/archiv/retroklub>.

Pripravil Slávo Král

Pri natáčaní filmu Jan Hus

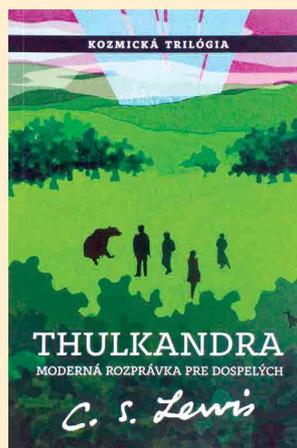
S autorom Narnie na Mars a späť

Jedna zo spomienok na diskusiu Tolkiena a Lewisa hovorí o tom, ako sa obidvaja rozhodli napísať sci-fi. Lewis mal písať o cestovaní do vesmíru a Tolkien o cestovaní v čase. Tolkien sa podľa niektorých zdrojov k písaniu jednoducho nedostal. U Lewisa to dopadlo inak. Vznikla "Kozmická trilógia", ktorá dnes patrí k menej známym knihám tohto autora. Verejnosť si pravdepodobne pri jeho mene spomenie na "tú knihu so skriňou a levom", filozoficky založení čitatelia nedajú dopustiť na jeho diskusie o probléme zla, kresťania sú nadšení z duchovnej literatúry, a tak jeho sci-fi zostáva na okraji záujmu, či už kvôli téme, alebo vedeckým pohľadom, ktoré boli prekonané krátko po napísaní kníh. Autor sám v úvode priznáva, že mohol svojich hrdinov poslať do cudzej galaxie a neriskoval by, že jeho predstava sveta zostarne.

Lewis chcel ukázať, čo pred ním dokázal Chesterton v oblasti detektívky, že populárna literatúra a kresťanský svetonázor nie sú automaticky v protiklade a že aj kresťan môže napísať dobrú sci-fi. V prvej časti megalomanský vedec spolu so svojim spolupracovníkom unesú profesora Ransomu vesmírnou loďou na planétu Mars, ktorá sa v miestnom jazyku nazýva Malakandra. Muži potrebujú ľudskú obeť a zdá sa, že profesor Ransom splňa ich požiadavky. Ransom však na planéte uniká a spojí sa s obyvateľmi planéty, len aby zistil, že to nie sú hrôzostrašné príšery, ako ich opisujú jeho únoscovia. Mars je v tomto prípade umiera-

júcou planétou, ako predpokladalo mnoho autorov na začiatku minulého storočia, hoci v prípade tejto knihy kataklyzma nebola prirodzeného pôvodu.

Ak máte pocit, že sa autor nechal inšpirovať H.G.Wellsom, trafili ste úplne presne a Lewis sa tým ani netajil. Jeho „excentrický vedec“ a „rozhladený podnikateľ“ sú priamym odkazom na Wellsových „Prvých ľudí na Mesiaci“. Výber hlavnej postavy je skvelý. Ak ste si po

filme Prvý kontakt povedali „dobre... tak aj tá lingvistika je veda...“, tak v tomto prípade ste na najlepšej adrese. Ransom je lingvista a jeho predobrazom nebol nik iný ako Tolkien. Svetvety na ktorých sa ocitnete, sú zdravo rozdielne a Mars nie je „refarbenou Zemou“ plnou vesmírnych pirátov a kozmických kráľovstiev, ktoré proti sebe na „raketových plachetniciach“ posielajú armády vyzbrojené pozitronovými oštepami a atómovými sekerami, ako sa to dialo vo väčšine americkej sci-fi 40-tych rokov 20. storočia. Dej je zaujímavý, preklad prekvapivo dynamický a čitateľ nemá pocit

stratenosti, ako to v niektorých sci-fi býva. Jednou z mála výhrad, ktorú by som mal voči vydavateľovi, je rozhodnutie pre paperback. Kým ostatné Lewisove knihy vychádzajú vo viazanej väzbe, táto je žiaľ výnimkou. Aj napriek tomu si kniha určite nájde miesto v knižnici vedľa Narnie, Veľkého rozvodu, alebo Skúseného diabla.

Malakandra - prvé vydanie: Out of the Silent Planet, 1938. Autor: C.S.Lewis, prekladateľ: Eva Baloghová, Vydavateľstvo: Porta libri, 2013. Jazyk: slovenčina, 232 strán.

Nejenže jsi žádoucí, jsi přímo nezbytný!

Víš, podle čeho se pozná, že máš hodnotu? Ne podle toho, co o tobě říkají jiní lidé – nýbrž podle toho, co o tobě říká Bůh! Mnoha lidem schází sebeúcta.

Nemají pocit, že jsou nějak hodnotní, protože se stále snaží vyvíhnout se pomocí oblečení, jaké nosí, auta, v jakém jezdí, a tím, co říkají. Věčně se snaží dosáhnout toho, aby si sami připadali lepší, protože nedokážou sami sebe přijmout – a to je vzpoura proti Bohu.

Kdyby Bůh chtěl, abys byl někdo jiný, neexistoval bys.

Ale Bůh chtěl mít právě tebe! Učinil tě tak, abys to byl ty. Jako věřící víme, že pravá sebeúcta plyne ze tří skutečností:

1. Bůh tě stvořil.
2. Ježíš za tebe zemřel.
3. Žije v tobě Duch svatý.

Bible říká: „**Jsmo Božím mistrovským dílem. Stvořil nás v Kristu Ježíši znovu, abychom mohli konat dobré věci, které pro nás už dávno naplánoval**“ (Ef 2, 10).

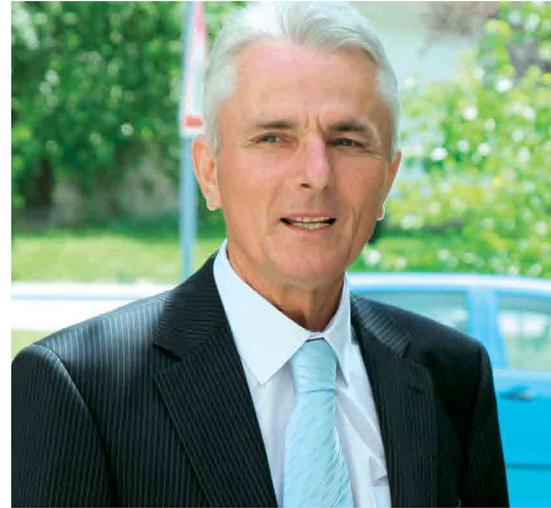
Nový zákon byl původně napsán řecky, a „**mistrovské dílo**“ se řecky řekne „**poéma**“ - odtud máme poému, **báseň**. Bůh říká: „Jsi mou básní. Jsi mým mistrovským dílem. Nechci, abys kopíroval někoho jině-

Za bratom Vladimírom Stupkom

8. 9. 1939 – 6. 1. 2018

„... vieme, že Ten, ktorý vzkriesil Pána Ježiša, vzkriesi s Ježišom i nás ...“

ho. Obdaril jsem tě tolika věcmi – dal jsem ti srdce, schopnosti, osobnost i zkušenosti – a chci, abys těch darů užíval.“ Máš cenu kvůli tomu, co o tobě říká Bůh a co pro tebe udělal.

Nejenže jsi žádoucí – jsi přímo nezbytný! Bible říká: „*Jsou různé duchovní obdarování, avšak udílí je týž Duch. Jsou různé způsoby služby, je to však služba témuž Pánu. Jsou různé druhy práce, které je třeba konat, každé obdarování však do každého člověka ukládá týž Bůh*“ (1 K 12, 4-6).

Jsi nezbytný. Jsi nezbytný ve svém sboru – ve své komunitě – na tomto světě. Kdybys nebyl nezbytný, nebyl by tě Bůh stvořil. Přinesl tě sem, aby přispěl tvým životem.

KAŽDÝ ČLOVĚK je nezbytný!

V Boží rodině nejsou žádní „malí“ lidé.

Každé součásti je nutně třeba.

Víš, které světlo je v mém domě nejdůležitější? Ne ten náramný lustr v jídelně, kdepak. Je to ta malá, nenápadná lampička, kterou rozsvěcují, abych si – když musím uprostřed noci vstát a vydat se tam, kam i císař pán chodí pěšky – nenakopl prst u nohy. Každá úloha je důležitá.

TY jsi důležitý! Máš cenu, protože to říká Bůh – a protože za tvůj život zaplatil obrovské výkupné, když poslal svého Syna Ježiše, aby za tebe zemřel na kříži.

Rick Warren

Baptisti sú jedna veľká rodina, každý s každým sa pozná. Vladko Stupka vyrastal v kazateľskej rodine, ktorá svojím príkladným nasledovaním Krista bola pre nás svetlým vzorom. Hneď od začiatku ako sa prisťahoval do Bratislavy, som si ho veľmi obľúbil.

Bolo mi jasné, že svojím príchodom do Bratislavského zboru na Vysokej ulici 27, prišiel človek plný elánu a energie, ktorú vniesol do práce v mládeži. Získal som v ňom nielen hlboko veriaceho brata a spolupracovníka, ale aj srdcu blízkeho priateľa a neskôr aj neúnavného člena v staršovstve zboru. Nebolo to ľahké obdobie. Bola potrebná plná odovzdanosť a pevnosť vo viere, veľa osobnej statočnosti a vernosti v nasledovaní Krista, jasná orientácia v totalitnom svete plnom nepráv, zlovoľe a protináboženského útlaku.

Bol mojim častým hosťom v ateliéri, kde ma pozoroval pri práci, ale hlavne, kde sme viedli dlhé duchovné rozhovory. Potrebovali sme sa navzájom. Naše vzťahy sa upevňovali, naša láska jeden k druhému rástla. Netvrdím, že vo všetkom sme mali rovnaký názor. Naše rozdielne myslenie však neohrozovalo úctu a rešpekt jedného k druhému.

Roky ubiehali, zostarili sme. V poslednom čase sme sa pre zdravotné ťažkosti zriedkavejšie stretávali. Puto, ktoré sa nezmazateľne vytvorilo v našich životoch, zotrvalo do posledného okamžiku Vladkovho života.

Som vďačný Bohu za život v spoločenstve bratov, v ktorom Vladimír Stupka zohrával významnú úlohu. Bol mi nielen duchovnou oporou, ale aj obohatením a posilou.

Juraj Hovorka

Rozlúčka s Vladkom Stupkom

„Pamiatka spravodlivého je požehnaním“ (Prís 10,7)

Dňa 15.1.2018 som sa dozvedel, že v Bratislave bola posledná rozlúčka s bratom Vladkom Stupkom. Táto správa ma zarmútila, aj keď som si uvedomil, že odišiel do nebeskej vlasti. Mal som tú česť poznať jeho, jeho rodičov a dve sestry.

Ako film mi prebehli myslou spomienky na rodinu brata kazateľa Emila Stupku.

S týmito spomienkami sa chcem podeliť aj s čitateľmi nášho časopisu Rozsieváč. Boli to zážitky, ktoré sa v mojom srdci zafixovali natrvalo, hoci odvtedy prešlo už viac ako päťdesiat rokov. Mal som možno desať rokov, keď som sa prvýkrát zoznámil s touto vzácnou rodinou. Boli sme pozvaní na zborovú slávnosť do Klenovca, kde bol vtedy kazateľom brat Emil Stupka. Dodnes si pamätám, ako nás privítali dcéry brata kazateľa. Podali nám ruky a predstavili sa. Ja som Kveta, ja som Draha.

Druhýkrát som sa bližšie so všetkými tromi súrodencami zoznámil pri ich návšteve spolu s bratom Julkom Kremským v našom zbere a v našej rodine v Gelnici. Poslúžili nám slovom i novými piesňami. Mali krásne zladené hlasy. Odvtedy nám posielali nové

mládežnícke piesne z autorskej dielne brata Julka Kremského, ktoré väčšinou prepisovala sestra Kvetka. Dodnes mám uschované tieto rukopisy.

Pred polstoročím som bol na prijímacích pohovoroch na Lekársku fakultu v Bratislave. Ujal sa ma brat Vladko Stupka, ktorý vtedy býval na private u manželov Kocholovcov. Venoval sa mi počas môjho pobytu, zaviedol ma do areálu Lekárskej fakulty, kde som mal mať na druhý deň prijímacie skúšky. Na večeru nás pozvali manželka Malčika a Ludvík Kocholovci. Pred spaním sme si prečítali odev z Božieho slova – z Izaiáša 12. kapitoly – dodnes si pamätám na tento text, ktorý ma nesmierne posilnil. Ako balzam na moju dušu pôsobili slová: „Jasaj a plesaj... lebo je veľký prostred teba, Svätý Izraelov.“ Mám na to nezabudnuteľné spomienky.

Keď som nastúpil na vysokú školu, s odstupom času ma bratia v zbere zapojili do služby slovom. Svoju prvú službu som mal v jedno nedelne ráno ako úvod k modlitbám. Hovoril som na slovo z 2K 3,3 – Ste listom Kristovým... Neskôr som sa dozvedel, že o mojej službe hovoril brat Vladko s mojim najstarším bratom Stanom, ktorému povedal: „Keď som počul Janka slúžiť,

akoby som sa bol napil z horskej bystriny.“ Takáto pocta bola pre mňa veľmi zaväzujúca, ale priznávam, že bola viac ako akékoľvek iné vyznamenanie.

Počas štúdia som bol na praxi v nemocnici v Liptovskom Mikuláši. Vtedy ma do svojej domácnosti s láskou prijala rodina Stupková, ktorá sa tam medzitým presťahovala z Klenovca. Žili v skromných podmienkach, ale boli nesmierne pozorní, štedrý a obetaví voči návštevmám. Sestra Kvetka vtedy pracovala v nemocnici v laboratóriu. Raz, keď som ju navštívil počas jej pohotovostnej služby, vybrala Písmo a prečítala odev z Mk 9, 50: „Majte soľ v sebe a majte pokoj medzi sebou.“ Nezabudnuteľné stretnutie pri Božom slove.

Teraz, keď do večnosti odišiel v poradí predposledný – štvrtý člen rodiny brata Emila Stupku a jeho manželky – brat Vladko, nemohol som si nespomenúť na ich požehnaný život. Istotne by o tom vedeli rozprávať mnohí.

Súčasťou nádherného kmentu Nevesty Baránkovej budú raz aj skutky spravodlivosti tejto Božej rodiny (Zj 19, 8).

Pamiatka spravodlivých je na požehnanie. Vzdávam chválu Bohu za túto rodinu.

Ján Baláž, BJB Košice

Moja reakcia na články

S veľkým záujmom som si prečítal rozhovor sestry Elenky Pribulovej s manželmi Hovorkovcami, uverejnený v Rozsievачi č. 7-8/2017.

Podotýkam, že je to už polstoročie, odkedy som nastúpil na vysokú školu do Bratislavy a postupne som sa zoznamoval so vzácnymi bratmi a sestrami – jednotlivcami i rodinami z Bratskej jednoty baptistov. Mnohí sú už u Pána, niektorí ešte žijú a aj touto cestou ďakujem Pánovi za ich nezištnú lásku, ktorú nám - vtedajším študentom prejavovali rôznym spôsobom. Medzi ne patrila aj rodina Hovorkovcov. Vďaka vám, moji drahí. Toto úžasné puto s mnohými rodinami neprerušil ani čas.

Vrátim sa k spomínanému rozhovoru. Posledná otázka na sestru Lubku Hovorkovú bola: „Aký odkaz by si chcela poslať čitateľom Rozsievачa?“ Jej odpoveď zarezovala v mojej duši. Myslím si, že bude na požehnanie túto odpoveď zopakovať. Citujem: „Do nášho harmonického života vnikajú rôzne teologické prúdy, ktoré nás triestia a odvádzajú od pravej podstaty života. Mladí ľudia odchádzajú zo spoločenstva a hľadajú si nové cesty, nový prejav emócií. Prestali platiť mantinely, presadzuje sa voľnosť a individualita. Upadá vážnosť k starším. Toto sú veci, ktoré ma bolia a cez ktoré by som radšej neprechádzala. Lenže ako to zmeniť? Sprísnením pravidiel a zásadovosťou? Evanjelium nie je náuka, ani inštitúcia. Kresťanstvo je vyznanie, milosrdenstvo a láska, vedenie Duchom Svätým, dobrovoľné spoločenstvo, hľadanie aj nachádzanie. Výchova a vzdelávanie, aj keď v živote zohráva dôležitú úlohu, nie je mocou k spaseniu. Aj keď naše úsilie v zborovom živote je dôležité, nič nenahradí Božie milosrdenstvo a lásku. Človek si môže o Bohu veľa prečítať, veľa o Kristovi vedieť, pritom sa nemusí s Bohom stretnúť. Prajem všetkým, aby sa odovzdane stretli s Bohom a precítili jeho nekonečnú liečiteľskú lásku.“

Keď ste uverejnili dva (tri) články od brata Jurka Hovorku v Rozsievачi č. 1/2018, musel som mu dať plne za pravdu a zároveň sa k týmto článkom pripájam niekoľkými svojimi poznámkami či skôr osobným svedectvom. Dovoľte mi niekoľko spomienok na moje detstvo a mladosť. Vyrastal som vo veriacej rodine. Ako šesťročný som dostal od mojich rodičov prvú Bibliu. Odvtedy mi bola a je duchovným pokrmom a návodom v každodenných situáciách. Uveril som ako štrnásťročný na „evanjelizácii“ môjho najstaršieho, vtedy 22 (!) ročného brata Stana. V tom istom roku som bol pokrstený na vyznanie svojej viery bratom kazateľom Mihálom v Jelšave.

Vyrastal som v malom zbere, ktorý sme pravidelne navštevovali, nielen dvakrát v nedeľu, ale aj cez týždeň. To, že sme prešli rôznym ponižovaním a posmechom zo strany

spolužiakov, hádam ani nemusím písať. Volali nás sektári či salviši, alebo aj nekrstení židia. Môj brat Stano sa nevedel dostať na vysokú školu, lebo nás baptistov predseda KSC považoval za sektu jehovistov, ktorí neberú zbraň do ruky. Ale Pán sa postaral aj o to. On na svoje deti nikdy nezabudne. Nechcem to rozoberať dopodrobna, možno, by sa to niektorým zdalo až nepravdivé. Ale tak sme žili, aj trpeli „... hodno zaň trpieť...“, vyznávala sestra Royová.

Po skončení strednej školy som odišiel študovať do Bratislavy. Otec ma vypravádzal slovami: „Syn môj, neopúšťaj veriacich, miluj a maj v úcte bratov a sestry, nevynechávaj zhromaždenia.“ Jeho rady som si vzal k srdcu. Počas celého štúdia. Nikdy som to neolutoval. Vždy niekto z veriacich mal pre mňa povzbudivé slovo.

V zbere BJB na Vysokej ulici 27 v Bratislave ma veľmi vrelo prijali, bratia a sestry mi nahradzovali moju rodinu, a nielen mne. Starali sa počas nediel nielen o môj žalúdok, ale aj o môj osobný život. Miloval som tento zbor. Chcem zdôrazniť, že modlitebňa bola zaplnená aj v nedeľu večer aj vo štvrtky, dokonca mnohí bratia a sestry zostávali ešte aj na cvičení spevu. Úžasné spoločenstvo. Na biblických hodinách nás mladých brat kazateľ Daniel Šaling postupne zapájal do služby slovom. Pamätám si na moje prvé vystúpenie vo štvrtok večer spolu s bratom Vladimírom Dvořákom na text zo Žalmu 22. Samozrejme, nikdy nechýbali na týchto zhromaždeniach zodpovední bratia (Daniel Šaling, Emil Král a ďalší), ktorí nás v prípade nie celkom správneho či presného výkladu Božieho slova jemne a citlivo poopravili a usmernili. Nádherný príklad spolunažívania mladých so starými. Tým, že sme sa aktívne zapájali do služby slovom, sme boli nútení (chápte to v tom dobrom slova zmysle) Bibliu študovať, porovnávať Starý a Nový zákon, evanjeliá, listy, a keď sme našli niečo, čo sme dovtedy nepoznali, napĺňalo nás to radosťou. Duch Svätý nás uvádzal do pravdy Jeho slova. K verejnému účinkovaniu sme pristupovali s určitou dávkou trémy, ale aj s veľkou bázňou, aby to, čo povieme, bolo pravdou v našich životoch. Mládeže v nedeľu po zhromaždení a tzv. Hovory H s bratom Hovorkom boli nezabudnuteľné. Vďaka, brat Jurko, za všetko úsilie, ktoré si

venoval vtedy nám mladým. Som presvedčený, že zberáš bohatú úrodu zo svojho zasievania. Boh dal vzrast. Preskočím niekoľko desiatok rokov. Pán Boh mi poslal veriace dievča do života, oženil som sa, usadili sme sa ako rodina v Košiciach. Už pätnásť rokov máme novú modlitebňu. Spočiatku sa nás v nedeľu večer a vo štvrtky schádzavalo aj do šesťdesiat ľudí. Dnes? Sotva dvadsať. Pýtam sa: Čo sa stalo? Kde sa stala chyba? Prestal záujem o Božie slovo? Stratil výklad Božieho slova na kvalite? Nezáujem o spoločenstvo veriacich ľudí? Hľadanie niečoho nového? Atraktívnejšieho? Urobili sme niekde chybu? Ale kto? Mladí? Starí? Rodičia? Deti? Sú to otázky, na ktoré neviem odpovedať. Aspoň nie jednoznačne. Možno, že by to bolo jednostranné. Tejto chyby sa nechcem dopustiť. Na mnohé z týchto otázok odpovedal predom mnou brat Hovorka vo svojich článkoch. Skúste sa k nim vrátiť. Sú v Rozsievачi č. 1/2018 na stranách 12–13 a 19. V prvom rade musíme milovať Pána Ježiša a Jeho slovo, ktoré by sme si mali privlastniť, v ktorom by sme mali mať zaľubenie, ktorým by sme sa mali sýtiť na každý deň. Viem, vytvorili sa skupinky, ale čo vyriešili? Nebudem hovoriť za iných, lebo iste majú aj veľa pozitívneho, ale či sa tam vykladá Božie slovo fundovane?

Veď všade nemôže byť kazateľ či starší zboru! Kto za to (po)nesie zodpovednosť? Som presvedčený, že zborové spoločenstvo nič nenahradí! Za seba poviem, že nemám ako poznať najmä mladých ľudí, ak sedávajú v nedeľu dopoludnia na balkóne a ostatných pobožnosť sa nezúčastňujú. Dokonca mám dojem, akoby ani nebol záujem o vzájomné spoznávanie sa!

Vďaka Bohu, že do nášho zboru prichádzajú noví ľudia, jednotlivci i celé rodiny, z iných spoločenstiev, ale aj zo sveta. Ľudia, ktorí hľadajú Pána Ježiša, nachádzajú Ho, ostávajú v zbere trvalo alebo prechodne. So smútkom musím konštatovať, že aj odchádzajú ... Pán vie, ktorí sú Jeho. Nie som prorok Eliáš, ani sa nemôžem porovnávať k nemu, ale Božie slovo z 1Kr 19,18 modifikovane platí aj pre mňa: Ponechal som na Slovensku i v Čechách kolená, ktoré sa nesklonili pred

bohom tohto sveta, a všetky tie ústa, ktoré ho nebozkali. V tejto viere žijem, chodím, slúžim a teším sa na nádherné stretnutie s naším Pánom.

Ján Baláž, BJB Košice

Dni Božej milosti

**„Počet našich rokov býva sedemdesiat, pri väčšej sile aj osemdesiat“
Žalm 90, 10**

Nedávno si moja mamka čítala tento Žalm, a keď sme sa o tom rozprávali, spomenuli sme si na najstarších členov nášho zboru, ktorí v roku 2017 oslávili deväťdesiat a viac rokov. Sú to dve sestry a dvaja bratia. Dovolenie mi spomenúť si na nich aj touto cestou. V jednu marcovú nedeľu po bohoslužbe sme mali možnosť navštíviť a odovzdať za zbor pozdrav a kvety už ležiacemu bratovi Dankovi Staroňovi. Mnohí ste ho poznali.

Dlhé roky bol verným členom zboru i staršovstva, rád navštevoval chorých a jeho úsmev a podanú ruku si pamätá asi každý, kto vkročil do našej modlitebne. Vždy vďačne hovoril o Božej starostlivosti, ktorú zažíval, keď sa ako sirota musel pretlkať životom. Radostne vyznával, že sa Pán Boh o neho vždy postaral. V jeho srdci stále znela pieseň Mám veľkého, mocného Kráľa ... Dožil sa deväťdesiatjeden rokov. V máji 2017 sme ho odprevadili do nebeského domova, na ktorý sa už veľmi tešil.

V júli sme navštívili brata Janka Kováča, ktorý oslávil deväťdesiat rokov. Vďačne a s obdivom voči Pánovi spomína, ako ich s manželkou zachránil pri havárii a ako sa o nich celý život staral. V staršom veku sa s láskou staral o svoju ležiacu manželku, ktorá ho už čaká pri svojom Spasiteľovi. Brat má problémy so sluchom, ale verne chodí do zboru a dokonca ešte stále šoféruje auto.

V tom istom mesiaci - júli sme zablahoželali aj sestre Milke Kompisovej k deväťdesiatym piatym narodeninám. Keďže pre svoj zdravotný stav už nemôže pravidelne chodiť do zboru, veľmi sme sa potešili, že ju jej príbuzní pri tejto príležitosti priviezli na nedeľné bohoslužby. Navzájom sme sa potešili a povzbu-

dili. Sestra je vďačná svojmu drahému Spasiteľovi, že jej dáva deň čo deň telesnú silu a nádej večného života.

V auguste sme navštívili s blahoželaním a kvetmi sestru Hanku Ilavskú, ktorá žije v penzióne. Spolu sme ďakovali Pánovi za deväťdesiatštyri prežitých rokov. Chýba jej spoločenstvo, ktoré pravidelne navštevovala, kým mala dostatok telesných síl. Návštevy ju vždy potešia a ona rozveselí svojím príjemným humorom príchodiacich. Často spomína na vypálenie rodnej dediny – Važca, keď osemčlennej rodine zostala z obydli len hĺba popola. Ako najmladšia prežila päť bratov, no napriek problémom, ktoré sú spojené s vekom, nestráca elán. Láska k Spasiteľovi je jej trvalá radosť a istota, že konečný cieľ života bude v nebesiach.

Vďaka Ti, Pane Ježišu, za týchto bratov a sestry, za ich príkladný život a vernosť. Sú „listom Kristovým“, ktorý môžeme čítať ako knihu, v ktorej je všetko zaznamenané - výhry, aj pády, odchody aj návraty, ale predovšetkým Tvoja vernosť a milosť, ktorou si naplnil a naplňáš ich život.

Pane, býval si nám príbytkom z pokolenia na pokolenie... Láskavosť Pána, nášho Boha, nech je nad nami. Upevni dielo našich rúk. Prosíme, upevni dielo našich rúk u nás!

*Za zbor v Liptovskom Mikuláši
Vlasta Bobulová*

Čriepky spod Tatier

„Čokoľvek robíte, robte z tej duše ako Pánovi, a nie ako ľuďom. Veď viete, že od Pána dostanete za odmenu dedičstvo. Služte Pánovi, Kristovi!“ (Kol.3, 23–24)

Keď sa na začiatku nového roka 2018 brat kazateľ Lubomír Pál (v zbere BJB Poprad), prihovril v úvodníku Zborového spravodaja k bratom a sestram týmto Božím slovom, vybratým pre celý zbor, uvedomila som si jeho závažnosť a dôležitosť. Veď niekedy, a možno aj dosť často sa nám stáva, že aktivity, ktoré robíme - nevedomujúc si - robíme tak, aby „ľudia boli spokojní, aby ľudia videli, aby si to ľudia všimli ... atď“.

Preto je dobré pripomínať si toto Božie slovo neustále a v každom čase, mysliac na to, **či o tom vie náš Pán; ako to vidí On; či to robíme na Jeho slávu.** Osobne som vďačná Pánovi za toto Slovo. Ďakujem za modlitby, ktoré znejú pri každej príležitosti, aby sa Pán Ježiš svojím Slovom dotkol srdc ľudí, najmä zo sveta, aby sa im cez naše pôsobenie dal spoznať, a tak boli zachránení pre večný život.

Podobne to býva na našich - už tradičných vianočných koncertoch, ktoré spoločne pripravujú spevokoly v Poprade a v Mengu-

sovciah. Ľudia z nich odchádzajú nadšení, oslovení vospievanou Božou zvestou o narodení Pána Ježiša a Jeho posolstvom - ale aj evanjelizačným príhovorom nášho brata kazateľa.

V našom zbere sa pravidelne stretávajú seniory, a prežívajú Božie požehnanie, ktoré veľmi potrebujú. Potrebujú citlivý a láskavý prístup zo strany všetkých bratov a sestier, lebo sú už slabší a niektorí aj osamelí.

Na každé stretnutie sa veľmi tešia. Miestom stretávania je rodinný dom Englerovcov, kde im sestra Lidka s manželom Palkom pripravujú príjemnú atmosféru nielen so spomienkami na zborový život v ich mladosti, ale aj chutné občerstvenie. V zbere pôsobia aj dve chválospevové mládežnícke skupinky. Slúžia pred každou bohoslužbou, pri krstoch, sobášoch, požehnávaní malých detí a pri iných príležitostiach. V uplynulom roku sa

uskutočnili tri krsty a tým pribudlo do nášho zboru niekoľko nových spasených ľudí, za ktorých sme Pánovi vďační.

Naše aktivity by vôbec nemali zmysel, ak by sme ich nerobili na Božiu slávu. Preto chceme pri každej príležitosti prežívať vo svojich životoch blízkosť Pána Ježiša a prítomnosť Ducha Svätého.

El. Böhmerová, BJB Poprad

Dve cesty

Raz, sediac v lietadle, sa moje myšlienky pri prelete nad diaľnicou na chvíľu sústredili na slová Pána Ježiša, keď hovoril o dvoch cestách. Hoci sa diaľnica môže javiť ako pohodlná a bezpečná cesta, v skutočnosti to tak nie je. Autá sa pohybujú veľkou rýchlosťou, pri ktorej dochádza často ku kolíziám a hromadným zrážkam s ťažkými následkami. Druhým fenoménom je sklon k mikrosnánku. Dochádza k nemu pri dlhej jazde po diaľnici, najmä v noci a nad ránom.

Obraz diaľnice, po ktorej jazdí veľa áut, nám pripomína slová Písma svätého, že veľa ľudí

sa rúti životom po širokej ceste. Je to cesta bez Boha a končí v zahynutí. Naproti tomu úzka cesta je náročnejšia, lebo je na nej mnoho nástrah a prekážok. Cestovanie po nej si vyžaduje sústredenosť a bdelosť. Biblia však hovorí, že úzka cesta nasledovania Pána Ježiša vedie do života, aj keď často cez mnohé súženia. Neveriaci túto našu cestu vnímajú ako cestu plnú zákazov a príkazov. My však vieme, že nás tieto „príkazy a zákazy“ chránia pred pádom a hriechom. A navyše, na tejto ceste nejdeme sami, ale náš Pán ide s nami a pred nami. **Je to správna cesta!**

V. Malý

Příběh ve fotografii, aneb „Fotografujeme s Biblií“

Připravili jsme rubriku s názvem: „Příběh ve fotografii“. Můžete nám také poslat svůj příběh a fotografii. Rádi jej uveřejníme v příštích číslech Rozsévače.

Těšíme se na vaše příspěvky!

Posílejte také svoje fotografie, které vás zároveň inspirovaly a připomněly nějakou myšlenku z Bible.

Redakce

Nabídka ubytování

Nabízím ubytování v rodinném domě pro 6–8 osob. Ubytování je v podhůří Jeseňníků v obci Vikýřovice na vlakové trase Olomouc - Kouty nad Desnou. Tudíž je to blízko do hor (lyže v zimě, pěší turistika v létě).

Možnost parkování na pozemku.

Více informací na tel.: +420 608 451 995,

e-mail: vera.jersakova@centrum.cz

Věra Jersáková

2 % pre štart výstavby Domova dôchodcov BJB v Bernolákove

Milí bratia a sestry, uvažujeme o výstavbe Domova dôchodcov pre našu cirkev BJB na Slovensku, ktorý by sa mal realizovať na našich pozemkoch v Bernolákove.

Preto si dovoľujeme obrátiť sa na vás s prosbou o poskytnutie 2 % z vašej odvedenej dane za minulý rok. Výstavbu celého projektu by zastrešovalo Občianske združenie RODINA, ktoré bolo založené ešte v roku 1992 a bolo schválené KDZ našej cirkvi.

Zároveň vás prosíme, aby ste vo vašich zboroch mysleli zatiaľ na túto víziu, ktorá veríme, že aj vďaka vašim modlitbám, bude dostávať konkrétnejšiu podobu.

Prosím, využite príležitosť poskytnúť vaše 2 % a oznámte to aj svojim priateľom a známym.

Môžete tak urobiť do konca apríla 2018. Do vyhlásenia o poukázaní 2 % zo zaplatenej dane z príjmov uveďte nasledovné údaje o prijímateľovi:

Obchodné meno, názov: Diakonické združenie RODINA

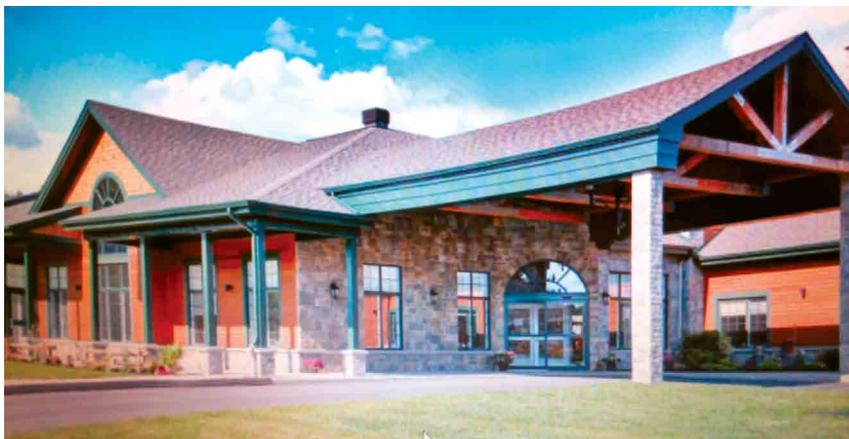
Sídlo: Poštová 57, 90027 Bernolákovo. Právna forma: občianske združenie; IČO:

30842956. Tlačivá aj daňové priznania si môžete stiahnuť z internetových stránok:

www.rozhodni.sk Tam nájdete aj všetky potrebné informácie. Vyplnené tlačivá musíte odovzdať na vašom daňovom úrade. Srdečne vám ďakujeme za podporu, ale aj za modlitby, ktoré veľmi potrebujeme.

Ďakujeme všetkým, ktorí nás touto formou podporili v minulom roku, ako aj za finančný dar od prvého sponzora na výstavbu nášho Domova dôchodcov v Bernolákove.

Za Výkonný výbor O. Z. RODINA BJB
Jana Makoviniouá

INZERCIA

Maľovanie interiérov kostolov, obnova fasád a reštaurovanie. Oprava a ladenie organov.

Pokryvanie kostolných stiech a veží. Aj na území Českej republiky. Ponúkame zľavu, 100 % kvalitu a dlhoročnú záruku.

Kontakty: e-mail: reart007@gmail.com

Tel.: +421 35/659 31 39,

+421 905 389 162, webové stránky:

www.reart.eu

Témata příštích vydání Rozsévač/Rozsiewač 2018

Číslo 4 2018 – Velká noc Uzávěrka 10. 2. 2018

Číslo 5 2018 – Letnice Uzávěrka 10. 3. 2018

Číslo 6 2018 – Evanjelizácia zameraná na potreby Uzávěrka 10. 4. 2018

Jenni Entrican – prezidentka EBF

git Karlsson (Švédsko), ktorá tehdy bola prvú ženskou predstaviteľkou EBF, bylo o tom více debat,“ řekl. „Tentokrát to bylo mnohem více přijatelnější.“ Ohledně úvodní volby Jenni do role místopředsdkyně Tony Peck uvedl: „EBF má různé náhledy na službu žen. Dohodli jsme se, že jsme svobodní k vyjádření svých názorů, ale budeme se vzájemně respektovat a nebude to něco, co by mělo nějakým

tisté čelili se statečností a nezdolností výzvám v poválečné Evropě. Hledali způsoby, jak spolu žít a podporovat se v pozoruhodně rozmanitých podmínkách. Byla jsem potěšena, že jsem druhou ženou povolovanou do této pozice a mou modlitbou a mým odhodláním bude sloužit, podporovat a povzbuzovat širokou baptistickou rodinu v jejich snahách prožívat jako Kristovi následovníci v tomto rámci a v těchto podnětných dnech Boží království.“

Na základe zdrojov z internetu, najmä <http://www.ebf.org/jenni-entrican-becomes-ebf-president>, spracoval Ján Szöllös

Meego Remmel – viceprezident EBF

Za nového viceprezidenta EBF bol na konferencii v Jerevane na jeseň 2017 zvolený Meego Remmel z Estónska. Vo funkcii by mal byť dva roky a od roku 2019 by sa mal stať na dva roky prezidentom EBF.

Meego Remmel má 51 rokov. Osem rokov, do roku 2016, slúžil ako prezident Únie slobodných evanjelických a baptistických zborov Estónska. V roku 1995 ukončil magisterské štúdium v odbore špeciálneho vzdelávania a praktickej služby na Cincinnati Bible Seminary a kresťanskej etiky (2000, TCM International Institute).

Doktorát (PhD) získal v roku 2011 na University of Wales/IBTS. Meego je viceprezidentom Estónskej rady cirkví, vyučuje etiku na viacerých školách (napr. Tartu Baptist Seminary), spolupracuje ako člen rôznych národných a medzinárodných etických komisií. Meego dokáže výborným spôsobom spájať ľudí s rôznymi názormi a dokáže dobre a múdro reprezentovať ľudí tak z východnej, ako aj západnej časti EBF.

Na základe materiálov EBF Council 2017 spracoval Ján Szöllös

Kazateľka Jennifer Watson Entrican sa narodila 4. decembra 1951. Pracovala ako učiteľka a po skončení teologického štúdia na Bristol Baptist College bola v roku 2004 ordinovaná za kazateľku. Ako kazateľská praktička v Chipping Sodbury Baptist Church bola povolaná, aby viedla zakladanie nového zboru, ktorý mal zasiahnuť takých hľadajúcich, ktorí by nenašli svoje miesto v tradičnom zbere. V roku 2006 založila cirkevný zbor alternatívneho štýlu Jacob's Well (Jákovova studňa), ktorý chce byť relevantným zborom v 21. storočí. Snažia sa zasiahnuť ľudí cez rôzne komunitné aktivity, ako napr. komunitnú záhradu.

Zbor sa naučil, že každodennou činnosťou a spôsobom života sa dokazuje kresťanský život. Z vedenia tohto zboru odstúpila v roku 2013 kvôli novým úlohám, ktoré jej boli zverené. V rokoch 2013–2016 pôsobila ako viceprezidentka a prezidentka Baptistickej únie Veľkej Británie.

Kazateľka Jenni Entrican sa stala novou predsedkyňou Európskej federácie baptistů (EBF). Je druhou ženou, ktorá prevzala túto rolu od jejho zavedení, a to na výročnom koncilu EBF v arménskom Jerevanu. V roce 2015 byla Jenni zvolena místopředsdkyní EBF.

„Za poslední dva roky jsem jako místopředsdkyně mohla cestovat do řady zemí v Evropě a na Středním východě a poznat, jak baptisté žijí svou víru za různých okolností,“ řekla Jenni.

„Cítím se velice poctěna, že jsem se mohla z Boží milosti ujmout tohoto předsednictví. Doufám, že budu moci povzbuzovat a podporovat naše sestry a bratry v EBF. Velmi prosím o vaše modlitby za mě, abych mohla naplnit tuto roli.“

Generální tajemník EBF Tony Peck řekl, že byl potěšen, že se Jenni stala novou předsedkyní. „Když byla v 90. letech zvolena Bir-

způsobem rozbít naše společenství.

V závěru byla nominace Jenni schválena na-prosto přesvědčivě, pouze několik delegátů hlasovalo proti nebo se zdrželo.

Byli to zástupci, kteří docela pochopitelně cítili, že musí prezentovat pohledy svých svazů v této věci.

Vidím tento výsledek jako znamení skutečného pokroku v šíři a hloubce našeho společenství EBF, které dokáže takové rozdíly a rozmanitost přijmout.“

Tony řekl, že Jenni přináší do této role své celoživotní zkušenosti, v neposlední řadě svoji zkušenost s průkopnickou misí (po několik let zakládala sbor Jacob's Well) a své duchovní vůdcovství.

Jenni doufá, že osloví širší baptistickou rodinu.

Jenni řekla: „Naučila jsem se velké úctě ke svým evropským bratrům a sestrám, protože jsem se dozvěděla o výzvách, kterým mnozí čelí, a o tom, jak jsou oddaní Kristu a baptistické rodině. Prezence přítomných při zahajovacím večeru Koncilu EBF byla pro mě nejvýznamnější událostí, která mi připomněla šíři této Federace - která zahrnuje nejen Evropu, ale i Blízký východ.“

Při četbě historie EBF od jejího založení v roce 1950 je snadné si uvědomit, jak bap-

PROSBA V POKUŠENÍ

Zdena Garajová

*V žhavém palu pokušení
což mne necháš, Pane, tak?*

*Kolem ulákna sítě zlaté -
tvář Tvou - zdá se - zastřel mrak.*

*Bojuji a znovu klesám,
umdlévá má síla již,
na perutích zkrvavených
marně chci se vznést výš.*

*Ty sám, srdce Zpytateli,
znáš mé duše každý kout.
Srdce své Ti k nohám kladu,
rač je celé proniknout
okem, které všechno vidí.
Rozumíš, znáš zkoušek pal.
Ty, jenžs nesl břímě lidí,
pokušení od mne vzdal!*

*Díky, Pane! Bouře mizí,
prchá temný přízrak zla.
Na poušti mé, uprostřed zuvěře
anděla tvář vstříc mi plá.*